

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ
500 kr. **26**
15-6-78

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir.„ LENİN

15-16 HAZİRANLARDA DAHA GÜÇLÜYÜZ

HERKESE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI

Asaf CAMCI

Bu röportaj gerçeğin zahiri görüntüsüdür!

Şu bizim Yahya Demirel'le ne kadar öğünsek azdır. Onun temiz meslek hayatına dil uzatmak için bin dereden su getiren solcular, aslında, milli birliğimize kasteden bölücü düşmanlardır. Diyeceksiniz ki, hoppala, milli birliğimizin Yahya ile ne alakası var? Çok alakası var ! Çünkü yiyen yeğen Yahya en önemli bir milli varlığımızdır.

Türk Öğün, Çalış, Güven diye boşuna söylememişler. Böyle durumları düşünmüşler. Baksanıza ne güzel ! Yahya çalışıyor, biz de milletçe ona güveniyor ve onunla öğünüyoruz.

Öğünüyoruz, çünkü Yahya amcasının yapamadığını yapmıştır. Sadece ticaret alanında, sadece iş alanında değil; gazetecilik alanında da nurlu ufuklar açmıştır. Yahyanın icad ettiği "sunta ihraç" metoduyla gazetecilik yeni kolaylıklar kazanmıştır. Artık, kimilerinin ağzından tek satır söz alabilmek için olur-olmaz sıkıntılara paydos ! "Sunta ihraç" metoduyla hiç yorulmadan, oturduğunuz yerde, istediğiniz şahısla, istediğiniz kadar konuşabilir, görüşebilirsiniz.

Örnek mi istiyorsunuz? Biz bu metodla muhterem bir burjuvadan kıymetli bir mektup aldık. Biz bugüne kadar bölücülük yaparmışız da haberimiz yokmuş ! Sağ olsun, muhterem burjuvamız uyardı da kendimize geldik ! Bugüne kadar hep işçilere söz vermişiz de burjuvalara hiç söz vermemişiz gazetemizde. İşte bu kıymetli uyarı üzerine burjuvazinin yetkililerinden biriyle gene "sunta ihraç" metoduyla bir röportaj yaptık. Bu röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

—Önce adınızı öğrenelim !

—Nalit Harin !

—Bundan başka isminiz var mı efendim?

- Efendim, esasında medeni kanunumuza göre sadece soyadı vardır. Fakat solcular bize birtakım lakaplar takmışlar, günlük hayatta daha çok bizi bu lakaplarla çağırırlar. Tabi bunlar tek başına benim değil, bizim ailenin yahut sülalemizin isimleridir. Bizim aileye, kimisi tekelci sermaye diyor, kimisi finans-kapital diyor, kimisi oligarşi diyor. Bazan hepsi birden bir avuç parababası diyor. Bunlar ailemizin isimleridir. Fakat bizim sülale adımız burjuvazidir. Tüm sülalemizi burjuvazi diye çağırırlar. Tabi bizim ailemiz, bu sülalenin en büyük, en üst ve en kuvvetli ailesidir. Ve ailemizin resmi reisi benim !

—Peki efendim, o zaman sizinle sülaleniz adına konuşalım ve size sülale adınızla hitabedelim.

—Tabi, tabi ! Daha uygundur.

—Sayın Burjuvazi, önce özel bir soru sormak istiyorum. Hayatta en çok neyi seversiniz?

—Efendim ben hayatta sadece üç şeyi severim: PARA, KÂR, SERMAYE. Benim için hayat bu üç şeyden ibarettir. Bunlarsız bir hayat düşünemiyorum. Ben bunlarla beslenirim. Ayrıca meşrubat olarak kan, gözyaşı, vs. severim !

—Peki neleri sevmezsiniz?

—Gene üç şeyi sevmem ve bu üç şeyden çok korkarım: İŞÇİ SINIFI, KOMÜNİZM ve BÖLÜCÜLÜK. Önemsiz ama bir şeyden de gıcık kaparım: Sosyal Adalet ! Hadi neyse, adalet adalettir de sosyal neyin nesi oluyor ? Değil mi efendim ? Zaten bir kelimenin önünde sosyal varsa muhakkak onda komünist parmağı vardır. Çünkü mazallah sonuna bir izm gelse Allah korusun felaket olur! Böyle şeylerden çok korkarım.

—Peki bu korkularınıza ait bir anınızı bize anlatır mısınız?

—Memnuniyetle efendim ! Hiç unutmam ! Bir yaz günü. Şu melun Haziranın ortası. Hava sıcak mı sıcak. Ben de o ara Atlas okyanusunda bir adaya tatile gitmeye hazırlanıyorum. Geçmiş gün, iyice hatırlamıyorum, evde birşeylerle meşgulüm. Birden zırrrr acı bir telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdım, alo demeye kalmadan birisinin "ne duruyorsun, işçiler yürüyüşe geçti" dediğini duydum. Hemen arabaya atladım. Vardım ki ne göreyim, sanki İstanbul sel olmuş üzerime akıyor. Gayri-ihtiyari elimin sigaraya uzandığını hatırlıyorum... Kendimi kaybetmişim... Öhhö, öhhööö... Kusura bakmayın, gerisini anlatamayacağım. Çünkü şimdi anlatırken bile tüylerim diken diken oluyor. Zaten halen dahi hatırladıkça kalbim sıkışıyor, terliyorum.

—Sayın Burjuvazi, o zaman hemen başka bir soruya geçelim. Siyasi kanaatlerinizi öğrenebilir miyiz?

—Efendim, memleketimiz için en büyük tehlike komünizm ve bölücülüktür. Milletimizi bölmek için uluslararası komünizm faaliyet içindedir. Vatanımız ve milletimiz bölünmez bir bütündür. Türkiye'de yaşayan herkes Türktür!

—Türkiye'de yaşayan herkes Türktür dediniz. Halbuki Türkiye'de 10 milyonu aşkın insan anadili olarak Kürtçe konuşuyor.

—Onlar Kürtçe konuşan, Türkçe bilmeyen Türklerdir!

—Arada hiç fark yok mu yani?

—Hayır ! Biz her ikisini de sömürüyoruz. Biz insanlar arasında ayırım yapmayız. Kürt Türk demeden hepsini aynı tutuyor, aynı şekilde sömürüyoruz. Bizim için Kürt olmuş, Türk olmuş, hiç farketmez. Hatta rahatça söyleyebilirim ki Kürt halkını sömürmek için daha fazla çaba sarfettik, daha fazla zahmete girdik. Bunun için Kurtuluş Savaşından bu yana Doğuya büyük masraflar yaptık. Doğuya yol, su , elektrik, okul götürmedik ama daha önemli hizmetler götürdük. Oraya habire baskı, zulüm, kan, gözyaşı, acı götürdük. Bu hizmetlerimiz inkâr edilemez ! Bu hizmetlerimizi inkâr etmek nankörlüktür ! Kürt halkına bu hizmetler için bugüne kadar canla başla çalıştık, elimizden geleni ardımıza koymadık. Bu hususta bütün imkanlarımızı sonuna kadar zorladık. Sen diğer hizmetlerimizi bir yana bırak, bugüne kadar Doğuda harcadığımız kurşunlar dahi, sadece bu dahi dünyanın parasını tutar. Bütün bunlar gözmezlikten gelinemez ! Doğu üzerinde bugüne kadar önemle durduk, bundan sonra da önemle duracağız. Bu hizmetlerimizi daha rasyonel hale getirmek için son günlerde yeni yatırımlarımızı engellemeye çalışan komünistlere karşı, bölücülüğe karşı bir kampanya açmış bulunuyoruz. Sağolsun hükümetten de bu hususta anlayış ve destek görüyoruz. Bu vesileyle hükümete teşekkür etmeyi borç sayarım. Ayrıca ilerici demokrat denen kimi yazarcizerler de bu hususta zorluk çıkarmadılar, sessiz seyirci kaldılar ve kalıyorlar. Ehemmiyetle yeniden belirtmek isterim ki biz bölücülüğe karşıyız. Kürt halkına hizmetlerimizi devam ettirmekten yanayız, bunun için çalışıyoruz.

—Sayın Burjuvazi, açıklamalarınız için teşekkür ederim ! Ben de size şunu ehemmiyetle arzetmek isterim ki tüm dünya halkları gibi Kürt ve Türk halkları da çok kadirşinastırlar, bu hizmetlerinizin bilincindedirler. Yaptıklarınız asla unutulmayacaktır. Hakkınız birgün mutlaka ödenecektir. Hatta o zaman ailenizin önde gelenleri bu hizmetlerinden ötürü kalbi üzerine özel madalyalarla ödüllendirileceklerdir. Buna emin olun !

SGB SİNCAN, MERZİFON örgütleri, ULUS (Zonguldak) temsilciliği KURULDU.

Gazetemiz Genç Sosyalist'in ise GAZİANTEP bürosu açıldı.

Kurulan yeni SGB örgütlerine ve gazetemiz bürosuna uğraşılarında başarılar dileriz.

GENÇ SOSYALİST

SGB Genel Yönetim Kurulu ve Teşkilat Toplantıları yapıldı

4.6.1978 Pazar günü SGB Genel Yönetim Kurulu ve Teşkilat temsilcileri toplantısı Ankara'da yapıldı. Toplantılar sonunda gazetemize bir açıklama veren SGB Merkez Yürütme Kurulu, SGB'nin önümüzdeki yaz dönemini en iyi bir şekilde değerlendireceğini, Türkiye'nin dört bir yanında örgütlenme çalışmalarını hızlandıracağını, bunin için de gereken tüm imkanların sonuna kadar seferber edileceğini, SGB'nin ilişkiler ağı içerisinde bulunan bütün bölgelerde; çeşitli kahve toplantıları, köy sohbetleri, seminerler, teşkilat toplantıları, kapalı salon toplantıları, geceler ve mitingler yapılacağını, bu nedenle GYK'nun, SGB'nin örgütlenme hızına ivme kazandıracak olan bu çalışmaları detaylı bir şekilde planladığını ve bunu aynı gün yapılan SGB teşkilat temsilcileri toplantısına sunduklarını açıkladı.

Yine SGB Teşkilat toplantısında alınan bir kararla burjuvazinin çeşitli zamanlarda hışmına uğrayarak, demir parmaklıkların ardına düşen SGB üye ve yöneticilerine aşağıdaki telgrafın çekildiği bildirildi. Bu telgrafı yayınlıyoruz:

***

Sayın Suat Bozkuş - Ramazan Gezgin Denizli Cezaevi
Sayın Ali Rıza Erdoğan - Sağmalcılar Cezaevi
Sayın Sait Dizman - Buca Cezaevi
Sayın...
Sayın...

Egemen sınıfların işçi sınıfı sosyalistleri üzerinde öteden beri sürdüregeldikleri yoğun baskı vekomploların bir sonucu olarak, inatla sürdürdüğünüz bu mücadelede sizler de demir parmaklıkların ardına düştünüz.

Ama işçi sınıfı sosyalistleri olarak hepimiz şunu çok iyi biliyoruz ki; ne rutubetli-dar hücreler, ne baskı ve zulüm bizi izlediğimiz hattan koparmaya neden olamayacaktır.

Sizlere aramızda olacağınız günlerin özlemiyle geçmiş olsun der, en yürekten dostluk ve dayanışma dileklerimizi iletiriz.

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
TEŞKİLAT TOPLANTISI
4.6.1978
ANKARA

SGB ZONGULDAK ÖRGÜTÜ «EMEKÇİ GENÇLİK GECESİ» YAPILDI...

Kuruluşundan bu yana iki aydan daha az zaman geçen Zonguldak Sosyalist Gençlik Birliği örgütünün düzenlemiş olduğu Emekçi Gençlik Gecesi çoşku ile kutlandı.

Üçyüzden fazla genç işçi ve emekçinin katıldığı gecede, Zonguldak şube başkanı Ahmet Fırtına yaptığı konuşmada, Sosyalist Gençlik Birliği'nin bölgedeki çalışmaları hakkında bilgi verirken, Merkez Yürütme Kurulu Üyesi, Genel Sekreter Vural Çakır'da, MC döneminden bu yana gelişen siyasi durum değerlendirmesini, işçi sınıfı sosyalistleri ve genç sosyalistlerin önümüzdeki dönemde görev ve sorumluluklarını belirten kısa bir konuşma ile geceye katıldı.

Sosyalist Gençlik Birliği, koro-halk oyunları ve tiyatro dallarında sergiledikleri gösterilerle geceye renk katarken 1 Mayıs filmi ve slayt gösterileri büyük bir coşkunlukla seyredildi.

Her 15-16 Haziran'da daha güçlüyüz sloganını kendilerine şiar edinen Genç Sosyalistler, bu şanlı direnişin 8. yılında İşçi sınıfı ile dayanışmasını birkez daha ispatlarken, hazırlamış oldukları 15-16 Haziran senaryosu ile Zonguldaklı işçi ve emekçilere mücadele azmi verdiler.

ÜSS KAPİTALİZMİN ÇIKMAZLARINI SERGİLİYOR

16 Haziran tarihi, ünversitelerarası seçme sınavı yaklaşıyor. Burjuva politikacılarının yine "alınmış ve alınacak tedbirlerle kimse açıkta kalmayacaktır" diyecekleri ve yine yüzbinlerce gencin yüksek öğrenim yapmaktan mahrum kalacağı günler yaklaşıyor. Seçme sınavlarına katılanların sayısı her geçen gün artıyor. Buna karşılık ayrılan kontenjanlarda önemli denebilecek bir değişiklik yok. Bu yıl sınava katılacak her yedi kişiden ancak birisi yüksek öğrenim yapmaya hak kazanacak.

ÜSS'nin bu durumu emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizminin eğitim düzeninin nasıl bir çıkmaz içinde olduğunu gösteriyor. Türkiye'de ortadereceli okullarda teknik eğitim yapılmaz. 6 yıl boyunca okutulanlarla herhangi bir meslek sahibi olunamaz. Lise mezunları eğer iş bulabilirlerse ya memurluk yapabilirler ya da işçilik.Bu nedenle meslek sahibi olabilmenin yolu yüksek öğrenim yapmaktan geçiyor. Buna bir de gençlerin topluma en yararlı olabilecekleri çağda, üstelik er olarak askere gitmeleri mecburiyeti ekleniyor. Böylelikle her lise mezununun yüksek öğrenim yapması bir zorunluluk oluyor. Yüksek okulların kapısı ise her lise mezununa açık değil. Burjuvazi 6 yıl boyunca gençleri okula gitmeye mecbur kılıyor. Bu 6 yılın sonunda ise hiç kimse meslek sahibi olamıyor ve doğal olarak yüksek öğrenim yapmak istiyor. Burjuvazi bu kez de gençlerin önüne dikiliyor, "hayır" diyor, "yalnızca yedi kişide bir kişi". Halbuki liselerde teknik eğitim verilmediğine göre geriye bu okulların tek görevi kalıyor. O da yüksek öğrenime hazırlamak. Açık ki bu durumda yüksek öğrenim yapabilmenin kıstası liseyi bitirmek olmalıdır. Her lise mezununun istediği takdirde yüksek okula gitmek hakkıdır. Herkese yüksek öğrenim hakkı verilmelidir!

16 Haziran sabahında yüzbinlerce gencin önüne aynı soru kitapçığı konulacak. Ve onların tümünden aynı sorulara cevap vermeleri istenecek. Ne var ki, herkes iyi biliyor, Türkiye'de bütün liseler aynı değildir. Üniversite sınavlarına giren lise mezunları aynı eğitimi görüp de gelmediler sınav salonlarına. Anadolu'da emekçi halk çocuklarının okuduğu liselerde normal müfredatın yarısı bile işlenmiyor. Birkaç büyük şehir lisesinde ve kolejlerde ise daha düzenli bir eğitim yapılıyor ve müfredat tam olarak işleniyor. Şimdi ise farklı eğitim görenlerin aynı sorulara cevap vermesi isteniyor. Anadolu liselerindeki bu durumun sorumlusu buralarda okuyan öğrenciler değildir. Suçlu burjuvazidir. Bu adaletsizliğe bir son verilmeli, üniversiteye girişte fırsat eşitliği sağlanmalıdır!

Bozuk eğitim düzeninin bir ürünü ve aynı zamanda bir göstergesi olarak son yıllarda özel dersaneler bir hayli yaygınlık kazandı. Bu dershaneler yaptıkları reklamlarda "üniversiteye girişi garantilediklerini" söylüyorlar. Aslında pek de haksız değiller. Çünkü ÜSS bir yarış, bir müsabakadır. Amacı yüksek öğrenim yapabilecekleri tesbit etmek değil, emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olarak yetersiz sayıda yüksek okula sahip olunduğu için öğrencilerin büyük çoğunluğunu elemektedir. Bu durumu yüksek okulların ilk yıllarında okutulan derslerin neler olduğuna bakarak anlamak mümkün. Yüksek okulların birinci sınıflarında üç aşağı beş yukarı lise ve özellikle de lise son dersleri tekrarlanır. Lise üstü seviyeye bir sonraki yıl geçilir. Yani lisede verilen bilgileri en iyi bilenlerin yüksek okullara alınmasının hiçbir anlamı yoktur. Durum bu olunca müsabakaların iyi bir hazırlığı ancak dershanelerde yapılabilmekte ve "hür teşebbüs" hep adeti olduğu üzere yine milyonlar vurmaktadır.

Bir de teknik eğitimin sözde lise seviyesine indirildiği meslek liseleri var. Bu liselerde bir ölçüde teknik eğitim yapılıyor olsa da bu yeterli olmaktan uzaktır. Ve liselerle aynı statü içinde ele alınan meslek liselerini bitiren öğrenciler en azından kendi branşları ile ilgili alanlarda yüksek öğrenim yapmak istemektedirler. Ama meslek liselilere kendi branşları ile ilgili dallarda az sayıda kontenjan ayrılırken, üniversiteler bir iki istisna bölüm dışında bu lise çıkışlılara hiç kontenjan ayırmamaktadır. Pratikte meslek liselilerin yüksek öğrenim yapmaları yasaklanmıştır. Bu anti-demokratik uygulama kaldırılmalı, meslek liselilere üniversiteye girişte eşit hak tanınmalıdır!

ÜSS diye bir sınavın bizzat varlığının adaletsiz oluşu yanında böylece yapılışı da tamamen anti-demokratik bir karakter taşıyor. Burjuvazi seçme sınavlarındaki bu durumu ve çıkışsızlığı demagojik girişimlerle önleme yoluna, zaman zaman gidiyor. Aldatmacalara - ki artık o kendinden başkasını aldatamaz hale gelmektedir - başvuruyor. 1974'de CHP-MSP koalisyonu döneminde mektupla öğretim diye birşey ortaya çıkmıştı; akıbeti meçhul. Daha sonra MC döneminde YAYKUR piyasaya sürüldü, bir uyutmacadan öte anlam taşımadı, taşımıyor. Bilimsel açıdan yararı olmayan bu türden sözde "çözüm"lerin belki de tek faydası var. O da askerlik sorununu ertelemesi.

Her yıl yüzbinlerce genç hayatlarının en verimli dönemlerinde işsizler ordusuna katılıyor. Üniversiteye giremeyen bu gençlerin çok az bir bölümü memurluk bulabiliyor. O da "torpil"le ancak mümkün, ki gittikçe "torpillerin büyük" olması gereği doğuyor. Bir yandan fabrikalarda iş olmaması öte yandan yıllarca teknik eğitimden yoksun bir öğrenim gören gençlerin işçiliğe yabancılaşması onların büyük çoğunluğunun işçi olmasını da engelliyor. Böylece kahveler dolup taşıyor, her sokağa bir kahve açılıyor. Ve düzenin bütün pislikleri 18-20 yaşlarındaki insanların üzerine yıkılmaya çalışılıyor.

Bütün engelleri aşıp, yedi kişiden biri olmak bahtına eren, bir yüksek okula kapağı atanları ise yeni sorunlar bekliyor. Yurt ve sağlık sorunu, beslenme ve dinlenme, spor, çözülmemiş duruyor. Üniversiteyi bitirenlerin durumu da pek iç açıcı değil. Gazeteler, arasıra ayakkabı boyacılığı yapan yüksek okul diplomalılardan bahsediyor. Gerçekten de kapitalist üretimin anarşik yapısının ve ekonomide merkezi planlamanın olmayışının bir sonucu olarak yüksek okul mezunlarının mesleklerine uygun iş bulabilmeleri tesadüflere bağlıdır.

Egemen sınıfların eğitim politikası sömürü düzeninin "idame"sini sağlamaya yönelik. Düzenin bir parçası olacak, sömürünün yürütülmesini görev alacak "ehil" eller, sömürücü ve zulmün "bekçi"leri yetiştirilmeye çabalanıyor. Gerici, ırkçı ideolojiler verilmeye çalışılıyor. Kürt öğrencileri kendi dilleriyle eğitim yapma olanağından yoksun, assimile edilmek isteniyor. Öğrencilerin bütün bunlara karşı, burjuva politikacı ve yazar-çizerlerinin şartlandırılmış kafaların arzu ettiği biçimde sessiz kalıp boyun eğmesi beklenemez. Eğitimin demokratikleştirilmesi için, akademik hakların söke söke alınması için mücadele sürüyor ve bu mücadeleye katılanların sayısı hızla artıyor. Bununla da kalmıyor, öğrenci gençlik eğitim sorununun kökten çözümünün burjuva iktidarları çerçevesinde mümkün olamayacağını kavrıyor. İşçi sınıfının ulusal ve toplumsal kurtuluş kavgasına katılıyor. Eğitim sorununun köklü çözümü ancak işçi sınıfı ve müttefiklerinin, tekelci burjuvazinin saltanatına son verip demokratik halk iktidarını kurmasıyla mümkün olacaktır. Demokratik halk iktidarında eğitim ilerici bir öz taşıyacaktır. Teknik eğitim ortadereceli okullar seviyesine indirilecek, eğitim-üretim bağı kurulacaktır. O zaman herkesin istediği dalda yüksek öğrenim yapmasının önüne kapitalizmin çıkardığı engeller yıkılacaktır. Askerlik gönüllü hale gelecek ve halk iktidarını korumayı amaçlayacaktır. Burjuvazi bütün bunların hayal olduğu propagandasını sürekli yaymağa çalışıyor. Ne var ki artık pek az insanı kandırabiliyor, çünkü sosyalist ülkeler somut örnekler olarak ortada duruyor. Ve eğitimin sosyalist ülkelerde nasıl olduğuna belki de en güzel örnek hayata maden işçisi olarak atılıp, işçi üniversitesini bitiren ve SBKP birinci sekreteri olan Leonid İliç Brejnev'dir.

gençlik hareketinde ileri bir adım:

GENÇ İŞÇİ

Oğuz ÖNDERER

Tarih sınıf mücadelelerinin tarihidir. Bu kural köleci toplumdan feodal topluma feodel taplumdan kapitalist topluma ve oradan da sosyalist topluma kadar hep böyle süregelmiştir.

Her düzen kendi iç çelişkisini kendi bağrında taşıyarak diğer düzeni doğurmuştur. Feodal toplumdan kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu kapitalist topluma geldiğimizde tarihin o şaşmaz kuralını; kendi iç çelişkisini de bağrında taşıyordu: İŞÇİ SINIFI.

Üretim araçlarının özel mülkiyetini giderek bir azınlığın elinde toplanması, sınıf mücadelesinin gittikçe keskinleşmesine yol açarken İŞÇİ SINIFININ ve emekçi tabakaların iktidara yönelme savaşı da yeni boyutlara ulaştı. Bunun yanında burjuvazi mevcut düzeni korumak için,baskı zulüm ve şartlandırma mekamizmasını daha bir insafsızca çeviriyordu. Burjuvazi yukarıda da belirttiğimiz gibi sınıf bilincine varmış olan işçi sınıfı sosyalistleri üzerinde "fiziksel yok etme" uygulamaları yaparken, işçi sınıfı sosyalistlerinin mücadelesinin teminatı ve geleceği olan Genç işçilerle organik bağını ve mücadele birlikteliğini koparmak istiyecektir. Genç işçi lerle işçi sınıfı arasındaki kan dolaşımını kesmek "işçi sınıfını çürümeye terkedilmiş bir organizma"ya döndürecek ve "mücadelenin sonucunu tayin edecek olan genç işçilerin" mücadeledelen uzak olması burjuvazinin kendi düzeninin korunmasını tabiri caizse "sağlam kazıklara" bağlanmasını getirecektir. Bağlamasını getirecektir diyoruz zira bir siyasi sistemin geleceğinin ne olacağının en önemli göstergelerinden biri de o sistemin genç nesillere karşı olan tavrıdır. Burjuvazi kapitalist düzeni korumak ve kendi sömürü mekanizmasını alabildiğine devam ettirmek için genel olarak ik araca başvurur: Ekonomik baskı ve siyasi şartlandırma.

Ekonomik Baskı: Yaşama koşullarında, ilk okul eğitimiyle! sınırlı bir eğitimde, toplu işten çıkarmalarda, iş kazalarında ve daha saymakla bitmeyecek kadar çok sorunda ifadesini bulur. Kapitalist düzenin çalışan kesimlere karşı kullandığı işsizler ordusu ise ayrı bir tehdit unsurudur genç işçiler için.

Ayrıca kapitalist ülkelerde gençliği emek sürecine sokmanın en yaygın yöntemlerinden birisi de ÇIRAKLIK sistemidir. Çıraklar en düşük ücreti alırlar. Ve dizginsiz bir sömürüye uğratılırlar. Genç işçilerin en önemli kesimini oluşturan çıraklar ülkemizde küçük kapsamlı sanayi işletmelerinden, terzi dükkanlarına, hızar atölyelerinden berber dükkanlarına, avukat yazıhanelerinden bakkal dükkanına kadar her türlü küçük işyerlerinde çalışırlar. Bu kadar geniş bir çalışma ağı içinde çalışan çıraklar günde 10 ila 14 saat çalışırlar ve genç işçilerin en az ödeme yapılan kesimini oluştururlar. *Çıraklık mukaveleleri* ile sömürüsü sürdürülen genç işçilerin bu kesiminin örgütlenme düzeyi hiç denecek kadar azdır. %99'una yakın birkesimi kır kökenli olan çıraklar kırsal alanlarda geleceğini kurmanın artık mümkün olmadığını görerek şehirlere göç etmiş emekçi sınıfların genç kuşaklarıdır. Usta olma, dükkan açma özlemleri ile katmerli olarak sömürülen çıraklar sonunda ya işsizler ordusuna katılmakta ya da fabrika işçisi olmaktadır.

Genç kuşağın katmerli sömürüye uğrayan bir kesimi de genç kız işçilerimizdir. Genç kızların emek sorunları da özel bir dikkat göstermeyi gerektirir. işçi genç kızlar çoğunlukla pek az ücret alırlar ve yıpratıcı işlerde örneğin tekstil sanayii ve özel türden işlerde (ev hizmetlerinde) çalışırlar. Kapitalist üretim tarzının çocuk ve kadın emeğinden faydalanarak onları sömürmesi onun yapısının bir gereğidir. Eşit işe-eşit ücret bu kesimler için en önemli ekonomik taleplerdendir.

İşçi sınıfı sosyalistleri ekonomik baskı zincirini kırmak için genç işçilerin içinde bulunduğu sorunları iyi tesbit etmeli ve genç işçilere somut talepler göstererek mücadeleye sevk etmelidir. Yazımızın daha ileriki kısımlarında genç işçilere yönelik ajitasyon ve propaganda nın sonut hedeflerini açıklayacağımız için şimdilik kısaca geçiyoruz. Genç işçi sadece çalışma hayatında değil hayatın her alanında baskı altındadırlar. Genç işçilerin yukarıda saydığımız ekonomik baskılara uğramasının nedeni ise daha henüz ekonomik mücadele geleneğinin bu kesimlerde yerleşmemiş olmasındandır. Genç işçilerin grev, sendika, sigorta ve 8 saatlik iş günü haklarını elde etmesi onun sorunlarına somut çözümler önerilmesi ve bu talepler doğrultusunda ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışmalarıyla mümkün olacaktır. Ekonomik baskılar genç işçilerin tek tek ekonomik mücadeleye katılmalarını getirmiştir. Tabii bunda sadece ekonomik baskının tayin edici rol oynadığını söylemek gerçeklere biraz sırt çevirmek olacaktır. Bugüne kadar genç işçiler üzerine ciddi bir çalışmaya girilememesi onların somut talepler uğrunda mücadeleye kanalize edememek genç işçilerin kitlesel örgütlenmesini engellemiştir. Hatta uzun bir süre gençlik denince sadece öğrenci gençlik anlaşılmış, üniversite duvarlarının dışında bir gençlik kesiminin olduğu anlaşılması yeni denecek kadar kısa bir sürede olmuştur. Genç işçilerin gerek sendikada gerek politik örgütlerde kenetlenmeleri ancak tek tek ilişkilerin değerlendirmesi ile olmuş, onların kitlesel örgütlenmeleri gerçekleştirilememiştir. Bunun nedeni de somut taleplerle genç işçilere gitmemek olmuştur. Genç işçilere karşı tavır zaman zaman onları mücadeleden uzaklaştıracak sekterliklere kadar vardırılmıştır. Genç işçilere "anadan doğma sosyalist" olarak bakan anlayışla, genç işçilerin işçi sınıfı bilimini öğrenip onu nayata geçirmelerinin bir süreç alacağını göremeyen sabırsız dar kafalı büçükburjuva görüşler, genç işçilerin mücadeleden uzaklaşmalarına neden bile olmuşlardır.

Genç işçilerin *siyasi şartlandırmalarla* işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesine katılması önlenmektedir. Burjuvazi anti-komünizm silahı (!) ile onlarca yıllardır işçi sınıfının ve bilhassa onun genç kuşaklarının ekonomik ve politik örgütlerinde yer almasını ve mücadele vermesini önlemiştir. Siyasi şartlandırma burjuvazinin propaganda araçları vasıtasıyla daha yüksek boyutlara ulaştırılmış kapitalist toplumun tüm yoz değerleri bu propaganda araçları ile yaygınlaştırılmıştır. Anti-komünizmin tüm boyutları bol kuponlu yüksek tirajlı tekelci burjuvazinin sözcülüğünü yapan gazeteler tarafından genç işçilerimize mikrobik bir şeklide bulaştırılmıştır.

İşte işçi sınıfı biliminin öngördüğü ekonomik, politik ve ideolojik mücadele birlikteliğinin gerektirdiği sosyolist ajitasyon-propaganda ve örgütlenmenin önemi burada ortaya çıkmaktadır. Genç sosyalistler varlıklarının temeli olarak açıkladıkları genç işçilere ve onların sorunlarına çözüm bulacak araçları,iyi seçmelidirler ve bu araçlar somut sorunlar üzerine inşa edilmelidirler. Genç işçi toplumsal kavganın ve sınıf mücadelesinin karmaşık ve keskin boyutları içerisinde nereye gideceğini bilen bir proleter olarak yetişmesi ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

İşte ekonomik baskının ve siyasi şartl andırmaların kırılmasını sağlayacakolan araç GENÇ İŞÇİ gazetesidir. GENÇ İŞÇİ bir yandan tekelci burjuvazinin sözcüsü durmundaki gazetelere karşı yaşama savaşı verirken bir yandan da özgür birgeleceğin teminatı olan genç işçilere sosyalizmin ajitasyon ve propagandasını götürecektir. Yayın anlayışını monotonluktan kurtaran çok yönlü anlayışı hayata geçirmeye çalışacaktır. Bütün bunları yaparken genç işçileri ekonomik baskılardan ve siyasi şartlandırmalardan kurtaracak çözüm yolları etrafında mücadeleye çağıracak ve tek kurtuluş yolunun insanlığın yüce ideali SOSYALİZM olduğunu vurgulayacaktır. Genç işçilerin örgütlü mücadeleye kazınılması yolunda her türlü çabayı gösterecektir. Bütün bunları yaparken GENÇ İŞÇİ'nin en büyk destekçisinin, yaygınlaştırıcısının GENÇ SOSYALİSTLER olacağını tahmin etmek o kadar zor olmasa gerek. Ve GENÇ SOSYALİSTLER "mücadelenin sonucunu belirliyecek ve ÖZGÜR BİR GELECEĞİN TEMİNATI OLAN GENÇ İŞÇİ'lere sahip çıkmalıdırlar.

SİGORTA SORUNU

Sigorta mücadelesi işçi sınıfının ekonomik, sosyal haklar için verdiği mücadelenin bir parçasını oluşturuyor. Ülkemizde hemen her iş kolunda sigortasız çalışan işçiye rastlamak mümkündür. İşveren işçileri sigortasız olarak hem ucuz çalıştırmakta hemde bir kazada "sorumluluk" yüklenmemekte ve kolayca işten atmaktadır. Sigortasız işçilerin bulunduğu ve özellikle sigorta mücadelesinin acilen yoğunlaşması gereken iş kolları: tarım, inşaat, meslek okullar ve çırakların çalıştığı iş kollarıdır. Ülkemizde çalışan işçilerin ancak bir kısmı sigortalıdır. Bunun yanında büyük bir kısım işçi kitlesi sigortasız çalışmaktadır.

Her yıl ilk baharda yoksul köy emekçileri yığınlar halinde iş aramaya çıkarlar. Yapılan istatistiklere göre bu insanların %90'ını genç ve dinamik insanlar oluşturuyor. Bu insanlar nerede iş bulurlarsa orada çalışıyor ve geçimini temin ediyorlar. zellikle hasat mevsimi başladığında geniş mülk sahiplerinin arazilerinde çalışan insan sayısı büyük rakamlara varır. Bu insanlar yarın ne olacağının kaygısı ile çalışırlar. Onların sosyal bir güvenceleri vaya buna benzer hiçbir hakları yoktur. Keza her hangi bir güç duruma düşseler baş vuracakları bir yerleri yoktur. Gazetelerde sık sık okuruz. Tarlada çalışırken bir haşarat sokmasından ve benzeri gibi durumda ölen işçiler veya başka bir nedenle yaralanan işçiler için sadece allahın emriymiş, allah rahmet eylesin veya geçmiş olsun sözlerinden başka bir söz söylenmez. Onların geride bıraktıkları ile hiç kimse ilgilenmez. Halbuki bu insanlar başka insanları daha iyi yaşatmak için, hemde bu insanların ihmalleri ve daha ucuza çalıştırmak istemeleri nedeniyle ölmektediler. Onların da sosyal güvence içinde çalışmaları gerektiği hatırlanmaz. Ve satır aralarında basit haber şeklinde geçiştirilir. Bu sorun aslında ülkemizde tarım işinde çalışan yüzbinlerce emekçiyi kapsayan bir sorun olmaktadır.

Yaz aylarında inşaat mevsiminin başlamasıyla birlikte bu iş kolunda da büyük miktarda işçi çalışmaya başlar. Bu iş kolunda çalışanların hemen hepsi sigortasız çalısmaktadır.

İnşaatlarda her gün artan bir oranda iş kazası olmakta ve bunların çoğunluğu da ölümle sonuçlanmaktadır. Bu sorunlarına hiçbir zaman etkili çözümler getirilememiştir. Sigortasız işçi kanunen kaçak işçi sayılmakta bu vesile ile patron daha ucuz iş gücü bulmakta ve işçilere dilediği fiyatı vermektedir. Bunun yanısıra birazcık sosyal hak talep eden işçi kendisini dışarda bulmaktadır.. Ve hiç bir yasal dayanağı da bulunmamaktadır. Bu iş kolunda da yığınlarca işçiyi kapsayan sigorta sorunu halledilmesi gereken sorun olarak durmaktadır.

Sigortasız çalışan işçiler arasında çoğunluğu genç işçiler oluşturmaktadır. Bu genç yaştaki işçilere yığınlar halinde sanayi iş yerlerinde rastlamak mümkündür. Bunlara kısaca çırak denir. Çıraklar küçük yaşta iş hayatına atılırlar. Ve patronlara küçük yaşta başlarlar sermaye biriktirmeye. Patrona sermaye biriktirirken sakat kalırlar çalışamayacak durumıa gelirler. Ve bunlar hemen kapı dışarı edilirler. Buna karşı kanuni olarak yapacakları bir şey yoktur. Çünkü "Kanun" gözünde genç yaşta küfür, dayak ile patronların kârına kâr katmaları, adeta köle olmaları meslek öğrenmedir. Burjuvazi çıkardığı gerici çıraklık yasasıyla bu baskısını pekiştirmek istemektedir. Yani ufak tefek pürüzlerde ortadan kalkacak, çırak çalıştırmaya meslek öğrenmeye geldiğini, para karşılığı çalışmadığını beyan edecek ve böylelikle patronlarda biraz "Nefes" alacaklardır. Bu yasayla sigortasız olarak bu genç insanların çalışması ve sömürülmesi kanunlaştırılmıştır. Çırakların sigortalı çalışmaları sosyal sigortalar kanununca da engellenmiştir. Halbuki çıraklar işe meslek öğrenmek için değil, biraz karın doyurmak için girmiştir. Her gün bunun için küfür

Köylü gençliğin sorunları

Bu sayıda köylü gençliğin sorunları üzerinde duracağız.

Köylü gençliğin sorunları böyle bir yazıya sığmayacak kadar çoktur. Zira, köylü gençliğin sorunları esas itibarıyla tüm köylülüğün sorunlarından ayrı değildir. Köylülüğün ise bugün pek çok sorunla karşı karşıya bulunduğu herkesçe bilinmektedir. Burjuvazinin tüm demogojilerine rağmen, "köylü milletin efendisidir", "kalkınma köyden başlayacak" şeklindeki safsatalarına rağmen köy yaşamının şehir standardına göre son derece geri olduğu, sosyal hizmetlerden yararlanma imkanlarının son derece yetersiz olduğu, köy yaşamı ile şehir yaşamı arasında uçurumlar bulunduğu inkar edilmez bir gerçekliktir. Bu durum elbette ki köylü gençliği de yakından ilgilendirmekte ve gerçekten onun sorunlarını bir kat daha artırmaktadır. Bu durum işçi, öğrenci gençliğin sahip olduğu sorunlar yanında köylü gençlik için yeni, ayrı sorunlar yaratmaktadır. Yani köylü gençlik tüm gençliğin ortak sorunları yanında başka sorunlarla da karşı karşıya bulunmaktadır.

Bunun sebebi nedir? Bunun sebebi ve tüm sorunların ana kaynağı bugünkü sömürü düzenidir. Sömürü ortadan kalkmadan, burjuvazinin egemenliği son bulmadan bu sorunların hiç bir zaman nihai çözüme ulaşamayacağı hepimizce bilinmektedir. Kapitalist ülkelerde sadece köylü gençlik değil, tüm gençlik kesimleri, sorunlarına hiçbir zaman tam çözüm bulamamaktadırlar. En gelişmiş metropollerde dahi, kapitalizm gençliğin soranlarını tamamen çözmek yerine, tersine, her geçen gün yeni yeni sorunlar yaratmaktadır. ABD, Fransa, İngiltere, Almanya, Japonya bunun örnekleridir.

İşte bu somut durum gözönünde bulundurulursa, metropollere göre çok daha geri olan Türkiye kapitalizminin, gençliğin sorunlarına hiçbir zaman tam çözüm getiremeyeceği daha kolayca anlaşılmaktadır. Gençliğin ortak sorunlarının çözümü ve bunun yanında köyle gençliğin ayrı sorunlarının çözümü ancak sosyalizmle olacaktır. Kırsal kesimin geleneksel geriсiliğine son verecek, köy yaşamını gerçekten kent seviyesine getirecek köklü çözümler ancak sosyalizmle gerçekleşecektir. Kurtuluşumuz sosyalizmdir sözü işte bu somut gerçekliğin ifadesidir.

Bu nedenle sorunların köklü çözümü bugünden yarına sağlanacak birşey değildir. Ancak bu, köylü gençliğin sorunlarını tamamıyle sosyalizme bırakmak anlamına gelmez. Gerçekten, köylü gençliğin bugün son derece acil sorunları ve buna karşılık acil talepleri vardır. Bu taleplerin yerine getirilmesi için kararlı bir mücadelenin takipçisi olmak, bu hususta asla solcu hayallere ve sekterliğe kapılmamak, başta köylü gençlik olmak üzere tüm gençliğin görevidir.

Burada bu acil sorun ve taleplerin belli-başlılarına değineceğiz. Köylü gençliğin özellikle ayrı sorunlarından bahsedeceğiz.

Bugün köylü gençler, daha çocuk yaştan itibaren çalışmak sorunda kalmaktadırlar. Tarımda çocuk emeğinin geniş çapta kullanıldığı, Türkiye'li olan her insanın malumudur. Tarımda çocuklar gerçekten ağır şartlar altında çalıştırılmaktadırlar. Buralarda beslenme son derece yetersizdir, çalışma sadece çocuklar için değil, çoğu zaman büyükler için dahi sağlık şartlarına aykırıdır. 16 yaşından küçük olanların çalıştırılması, bugünkü sömürü düzeninin, kapitalizmin en bariz zulmüdür. 16 yaşından küçük olanların çalıştırılması yasaklanmalı, ancak bu sadece yasak ile değil, gerçekten bunun maddi şartlarını yaratarak olmalıdır. Bunun için gerekli maddi imkanlar yaratılmalı, gerekli tedbirler alınmalıdır. Yani bunun için gerekli ve zorunlu maddi garantiler sağlanmalıdır. Köy çocukları çalışmak mecburiyetinden kurtarılmalıdır. Bu talep sadece köylü gençlik için değil, tüm diğer gençlik kesimleri için de sözkonusu olup, tüm gençliğin acil talebidir. 16 ve 18 yaş arasındakiler için çalışma süresi 6 saat ile sınırlandırılmalıdır.

Bununla birlikte köylü gençlere eğitim-öğrenim imkanları sağlanmalıdır. Eğitim-öğrenim sorunu köylü gençliğin en başta gelen sorunları arasındadır. Köylü gençliğin öğrenim sorunları arasındadır. Köylü gençliğin öğrenim sorunları son derece yetersizdir. Pekçok köylü çocuğu henüzilkokul imkanına dahi sahip değildir. İlköğrenim devletçe sorunlu görüldüğü, anayasal bir hüküm haline getirildiği halde, Türkiye'nin pekçok köyünde halen ilkokul yoktur. İlköğrenim hakkı henüz herkese sağlanabilmiş değildir. Köylerde varolan okullar ise öğretmen bakımından son derece yetersizdir. Bunun için gerekli önlemler alınmalıdır.

İlkokuldan sonra ise, öğrenim, köylü gençler için imkansız denecek kadar son derece zordur. Yoksul köylü çocukları için tamamen imkansızdır, ancak zengin köylü çocukları okuyabilmektedirler.

Çünkü ortaöğretim mutlaka şehire gitmeyi gerektirmekte, bu ise her köylü ailesinin altından kalkamıyacağı masrafları gerektirmektedir. Bu imkanlara sahip olan köylü gençler dahi, şehirde, barınma, ısınma, yemek yapma, temizlik gibi çeşitli sorunlarla karşı karşıya bulunmaktadırlar.

Bu nedenle tüm köylü gençliğe her çeşit eğitim-öğretim imkanı sağlanmalı bunun için gerekli tedbirler alınmalıdır. Bunun için ilk adım olarak her şehir merkezinde köylü gençler için yurtlar açılmalı, köylü gençlere kredi verilmeli, eğitim-öğretim için her çeşit kolaylık sağlanmalıdır.

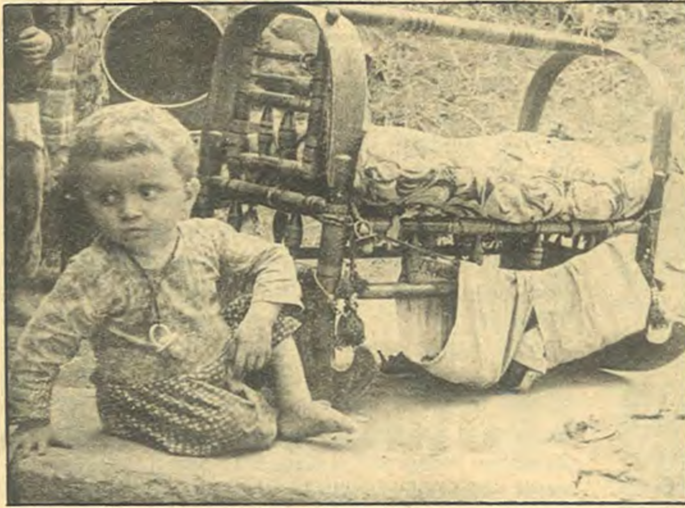
Bunlar dışında köylü gençliğin en önemli sorunlarından biri de çalışma koşullarının iyileştirilmesidir. Tarım alanında çalışma koşulları son derece ağırdır. Genellikle yoksul köylü gençler mevsimlik olarak çeşitli pamuk, çeltik, vs. tarlalarında sağlık şartlarına aykırı, her çeşit sosyal güvenceden uzak olarak çalışmaktadırlar. Bu alanda çalışma şartları üzerinde herhangi bir denetim yoktur. Bugüne değin Tarım-İş Kanunu çıkartılmamıştır. Yeni hükümetin çalışma bakanı tarafından hazırlanan kanun tasarısı, yeni haklar getirmek bir yana bugüne kadar kazanılmış pekçok hakkıda geri almaktadır. Çalışma koşulları içinde en önemli olan çalışma süresinin düzenlenmesi, yeni tasarıya göre 10 saat olarak tespit edilmiş, öğle yemek saati ise bunun dışında bırakılmıştır. Özellikle çapa, sulama, vb. işlerde birde kızgın güneş altında çalışmak gözönüne alınırsa bu tasarı ile tarımda köleliğin yasallaştırılmakta olduğu apaçık ortaya çıkmaktadır. Kalkınma köylüden başlıyacak diyen hükümetin herhalde kalkınma "armağanı" budur! Yasayı hazırlayanlar çalışmak değil, güneşin altında bu kadar süre beklemekle dahi kesinlikle hastanelik olurlar. Bu hüküm tamamen anti-demokratik, işçi düşmanı bir hükümdür. 8 saatlik çalışma süresi her tarafta uygulanmalı, bu, yasa ile kesin hükme bağlanmalı, bunu uygulamayanlar cezaya çarptırılmalıdır. Hafta sonu tatili iki gün olmalıdır. Yasanın tümü demokratik, tarım işçilerinin haklarını gözetir olmalıdır. Yasanın diğer hükümleri üzerinde burada durmayacağız.

Ayrıca tarım alanında ücretler de son dereceyetersizdir.Asgari ücret bilimsel verilere göre hesaplanmalıdır. Tarım iş yasa tasarısında yer alan, fakat burada üzerinde durmadığımız, sağlık, beslenme, vb. hususlar da demokratik, işçi haklarına uygun bir şekilde, çalışma koşularını daha iyi hale getirecek şekilde yasalaşmalıdır.

Köylü gençlik için önemli sorunlardan biri de işsizliktir. Bir kısım köylü gençler tümü ile işsiz kalırken, büyük bir çoğunluğu da yazın birkaç ay dışında işsiz kalmaktadırlar. Bunun sonu genellikle kışın köylü gençler şehirlerde özellikle inşaatişlerinde çalışmakta, buralarda iş aramaktadırlar. Öte yandan bu iş alanında da hiçbir sosyal güvence yoktur. Çalışma süresi, çalışma koşulları ücretler tamamiyle iş sahipleri yahut müteahhitlerin keyfine bağlıdır. Buralarda iş kazaları oranı yüksek olmasına rağmen işçiler sigortasız, güvenliksiz olarak çalıştırılmaktadırlar.

Bu iş alanında da yasal denetim kurulmalı, sigortasız işçi çalıştıranlar cezalandırılmalıdır. Köylü gençlere iş olanakları sağlanmalıdır.

Köylü gençliğin diğer gençlik kesimlerinden farklı olan belli başlı sorunları bunlardır. Bunların yanında, diğer gençlik kesimleriyle ortak pekçok sorunları vardır. Bunlardan ve özellikle siyasi taleplerden hiç söz etmedik. Çünkü bunların çözümü de gene tüm gençliğin ortak mücadelesiyle olacaktır.

ve dayakla 12-14 saat çalışmaktadır. Özel olarak meslek onlara öğretilmez. Onlar mesleği ancak uzun seneler içinde öğrenirler, eğer bir kaza sonucu yaralanıp bi kenara itilmemişlerse....

Bu durum ülkemizde binlerce çırağı kapsamakta ve çözülmesi gereken sorunların başında gelmektedir.

Ayrı bir yazı konusu olması gereken meslek okulları sorunlarının Sigorta sorunu yazımızı ile ilintili olması bakımından tekrar ele almak üzere üzerinde durmakta yarar var.

Meslekokulundaki öğrenciler de ders yılı içerisinde ve özellikle staj döneminde atölyelerde çalışmakta ve üretime katılmakta.Her yıl yüzlerce öğrencinin yaralanması ile sonuçlanan kazalar olmakta bunun sonucu olarak yapılan ise kocaman bir hiç olmaktadır. Meslek okulu öğrencilerinin bu kazalara karşı sigorta ettirilmesi gereklidir. Bu sorun binlerce öğrenciyi kapsaması bakımından hayati bir önem taşımaktadır.

Bunların yanı sıra hemen her iş kolunda görülen bir olay da, kadın ve çocuk işçilerin sigortasız çalıştırılmasıdır. Patronlar sigortasız olarak işçi çalıştırmayı her iş kolunda uygularlar. Onun için sigorta mücadelesi bir bütün olarak, tüm çalışanlara yöneliktir. Bir işçi sınıfı öğretmeninin dediği gibi sorunları açıklamak ve tesbit etmek yetmez asıl iş o durumu değiştirmek için mücadele etmektir. Bunun için biz bu sorunların aktif mücadele biçimleri ile çözüme kavuşturulması gerektiğini söylüyor ve,

—Çalışan herkese sigorta hakkının sağlanması için,

—Gerici çıraklık yasasının iptali ve çırakların her türlü sosyal güvenceye kavuşturulması için,

—Sosyal sigortalar kanununun anti-demokratik maddelerinin iptali için,

—Tarım kesiminde çalışanların sosyal güvenceye kavuşmasını sağlayacak kanunun çıkarılması için,

—Meslek okulu ve staj yönetmenliğinin değişmesi için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Ve bileceğiz ki bizim için bu kavga ekmek kavgasının bir parçasıdır. Bu kavga ekonomik ve demokratik haklarımızın alınması için verilen kavgadır. Bu kavgayı sürdürürken asıl sorunlarımızı tamamen çözecek olan baskının sömürünün olmadığı düzen için yani SOSYALİZM için mücadelemizi bu uğurda mücalemizi yükselterek kararlıca sürdüreceğiz.

D.YOL'un "

"SOL" REVİZYONİZM VE DEVLET

"Bugün, emperyalist-kapitalist sistem genel bunalımının üçüncü evresini yaşamaktadır.

Bu dönem gerek emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki ilişkilerde gerekse emperyalist ülkelerle, sömürge ve yarı sömürge ülkeler arasındaki ilişkilerde biçimsel bazı değişikliklerin *gözlendiği* bir dönemdir.Bir yanda emperyalizmin geri ülkeleri sömürme *biçimindeki* değişimler sonucu emperyalizmin işgali gizli bir niteliği bürünmüş, bunun sonucu emperyalist tahakküm bu ülkeler açısından *içsel* bir olgu halini almıştır.

Öte yandan halk kurtuluş savaşlarının ve bağımsızlık mücadelelerinin etkisi ve nükleer silahların ulaştığı etki gücü nedeniyle emperyalistler arası bir paylaşım savaşının çıkması mümkün olamamaktadır."

(D. Yol Bildirgesi, 9-10)

Emperyalistler arası yeni bir paylaşım savaşının çıkmasının mümkün olmadığı doğru olarak tespit edilirken bunun gerçek gerekçesinin üstünden atlanmaktadır. "Nükleer silahların ulaştığı etki gücü ' ne demektir? Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist sistemin dev askeri ve ekonomik gücü ile dünya barışının güvencesi olduğu nasıl inkar edilir? Yuvarlak laflar arkasına gizlenerek orta yolculuk uğruna gerçekleri örtbas etmek D. Yol'un yöntemidir. D. Yol başta Küba devrimi olmak üzere başarıya ulaşmış halk kurtuluş savaşlarının ve bağımsızlık mücadelelerinin çağımızda baş desteğinin de dünya sosyalist sistemi olduğunu bilmek zorundadır. Hatta tüm karşı devrim güçlerinin biraraya geldiği (Angola gibi) şartlarda dahi! Öte yandan çağımızda sosyalizme geçiş doğrultusunda barışçıl devrimci olanakların arttığı gerçeğine karşı çıkarken kimleri revizyonistlikle suçladığının farkında değil gibidir.

"Doğru bir perspektife sahip olmanız çok önemlidir. Bütün halklar sosyalizme gitmektedir ve gideceklerdir. Sosyalizme doğru bir gelişmeyi hiç bir güç durduramaz. Halklar ona ne zaman ve nasıl erişecek, bu başka bir sorundur. İkinci olarak şunu da bilmek gerekir ki, halklar kendi yollarından yürüyeceklerdir, her yerde aynı basmakalıp yoldan geçilmeyecektir. Kesinlikle silahlı ayaklanma zorunlu değildir; belirli özel koşullarda silahlı ayaklanma yapılmadan da sosyalizme ulaşılabilir. Şimdi böyle koşullar vardır. Bir yanda büyük bir politik ve manevi etkinliğe sahip büyük bir sosyalist devlet olan Sovyetler Birliği, öte yandan da birçok ülkede yürütülen ve sosyalizm yolunu temizleyen demokratik değişiklikler. (G DİMİTROF, Seçme Eserler II. Temel Yay. Şubat 1975 Syf. 280)."

Dimitrof'un bu sözleri söylediği 1946'dan bu yana ise dünya devrimci süreci sosyalist sistem öncülüğünde daha ileri adımlar attı.Sosyalist sistemin askeri ve ekonomik gücü birkaç katına ulaştı. Dimitrof'un söz ettiği koşullar daha da gelişti. Bu da başarıya ulaşan kurtuluş mücadeleleri ile her seferinde bir daha kanıtlanıyor. Emperyalizmin saldırganlığı karşısında kaya gibi dikilen böylesi bir engelden ve bu koşulların doğurduğu olanaklardan söz etmemek için her halde D.Yol'cu olmak gerek!

Dünya halklarının mücadelesi er geç zafere ulaşacak. Ama Dimitrof'un da dediği gibi "Halklar kendi yollarından yürüyecekler", birtakım çok bilmişlerin kafalarındaki reçetelerden değil!

Önceden de söylediğimiz gibi 1950'lerden sonra değişen dünya koşullarında emperyalist sömürü de (niteliği aynı kalmakla birlikte) çeşitli ülkelerde yeni biçimler aldı. Ama bu olgu emperyalizmin geçmişteki sömürüsünün ve sömürülen ülkelerin tarihsel süreç içindeki ekonomik yapılarının bunun yanı sıra ülkelerin iç sınıfsal mücadeleleri ve uluslararası durumun belirlediği bir olgudur. Yoksa böyle emperyalist tekellerin sübjektif niyet ve çabalarının ortaya çıkarıverdiği yepyeni bir olay değil. Emperyalizmin doğasında var olan 'ekonomik ilhak" eğilimi ve emperyalist tekellerin (sosyalizm dışında) hiçbir ulusal sınır tanımayışı sömürüyü kolaylaştırması nedeniyle "siyasi ilhak" çabalarını da birlikte getiriyor. Ancak gelişen sınıflar mücadelesi, ezilen halkların emperyalizme karşı nefreti çoğu yerde bu çabaların sonuçsuz kalmasına yol açıyor. Giderek emperyalist sömürü bağlarının koparılması sonucuna ulaşabiliyor. Bunun yanında emperyalizmin ve yerli ortaklarının sömürü düzenini sürdürebilmek için yöneltttikleri azgın saldırılar ürününü veriyor, egemen sınıflar iktidarı faşizm biçimini alıyor.

Faşizme karşı mücadelede dünya komünist hareketinin deneyleri bugünkü koşullarda faşizmin sınıfsal özünü kavramada ona karşı mücadele yöntemlerini geliştirmede dünya halklarına yol gösteriyor. Bunalımı iyice derinleşen emperyalizmin özellikle sömürü ağı altındaki geri kapitalist ülkelerde tezgahladığı faşist iktidarlar geçmişteki gibi karakteri ve özü değişmemekle birlikte biçimsel farklılıklar gösteriyor. Bilimsel sosyalist bakıştan yoksun kimileri bu farklılıklar karşısında afallıyarak empeyalizmin içinde bulunduğumuz dönemdeki özelliklerini abartıyor tüm mücadele biçimleri üzerine çeşitli genellemelere gidiyorlar. Bu noktada dünya devrimci sürecinin çeşitli ülkelerdeki deneyleri daha bir önem kazanıyor. Ülke koşullarının sağlıklı ve tarihsel süreç içinde değerlendirilmesi yerine başarıya ulaşan mücadelelerin yarattığı duygusal etki ile strateji çizilmesi karşısında paralelliklerin kurulduğu deneylerin doğru kavranması zorunlu hale geliyor.

D. Yol görüşlerinin ana halkalarını teşkil ettiğini söylediğimiz Mahir Çayan'ın tezleri Latin Amerika ülkelerinde yükselen hareketlerin özellikle de başarıya ulaşan Küba devriminin genç anti-emperyalist kafalarda yarattığı olağanüstü etkinin bir sonucu. Öyle bir etki ki, bir takım benzerliklerden çıkılarak ortaya konan görüşlerin hayata geçirilmesi uğruna, "kahramanca intihar edilecek kadar" güçlü. Bugün de çeşitli biçimlerde aynı yanılgıların sürmesi de tesadüf değil.

Gerçekten de Latin Amerika ülkelerinin kabaca bir tahlili emperyalizme bağımlı geri kapitalist bir ülke olan Türkiye ile önemli benzerliklerin olduğunu göstermektedir. Ama bu ülkemiz koşullarının tahlilleri yerine benzerlikleri geçirmemizi gerektirmez. Türkiye kapitalizminin gelişimi ve bugünkü tekelci egemenliğin somutlandığı devlet aygıtını kavramak mücadele biçim ve hattını ona göre belirlemek gerekir. Aksi halde soyut birtakım terimler ardındaki düşmanlara karşı ne denli haklı bir çıkış da olsa bilimsiz ve yanlış yöntemlerle kalkışılacak bir mücadelenin başarısızlığa uğraması şaşılacak bir şey değildir.

DEVRİMCİ MÜCADELENİN "BİÇİMLERİ" VE ÜLKEMİZ

"Üçüncü bunalım dönemi" üzerine geliştirilen tezler ana kaynağını bu dönemde başarıya ulaşan anti-emperyalist mücadelelerin "silahlı" olmasından almaktadır. Sistemler arası mücadelenin hayatın her alanında olduğu gibi ulusal kurtuluş mücadelelerinde de rolü ortadadır. Ne var ki küçük burjuvazinin duygusallık ve tepkiciliğini taşıyanlar silahlı mücadelelerin çekiciliğine kapılarak onları dünya devrimci sürecinin nihai hedefe doğru attığı dev adımların sadece bir parçası olarak değerlendirememektedirler. Başarıya ulaşan ya da terörle bastırılan Ulusal Kurtuluş Mücadelelerinin önem ve rolünü inkar etmek en hafifinden dünya tarihine halkların kanlarıyla yazılmış destanları çiğnemektir. Mücadelenin muhtemel biçimleri karşısında pasifizmlerini kılıflamak isteyenler bırakalım bu mücadeleleri küçümsesinler. Ama bizler bunlara karşı olduğu gibi keskin sloganlar ardında çığırtkanlık yapıp muzaffer ulusal kurtuluş mücadelelerini bayrak edinerek maceracılığı ve orta yolculuğu meşrulaştırmaya çalışanlara da gereken cevabı vereceğiz.Kuşkusuz bu cevap en iyi ifadesini "kendi yolundan" yürüyecek olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde bulmaktadır ve bulacaktır.

Devrimci mücadelenin biçimleri sorunu doğru bakış açısına sahip işçi sınıfı partileri için ülke koşulları ve sınıf düşmanının durumuna bağlı olarak belirlenen taktik bir sorundur. Dünya komünist hareketi bunun pek güzel örneklerini vermiştir. Zaten bir işçi sınıfı partisini sınıfının öncüsü yapan da her koşulda gereken biçimde mücadeleyi kararlılıkla yürütebilmesidir. Kaldı ki sınıf düşmanının en ufak bir direnişi dahi kanla bastırdığı demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlandığı, yok edilmeye çalışıldığı koşullarda devrimci mücadelede "gereğini" yapmaya hazır olmayan bir hareket "öncü"lükten çok uzaktır. Öte yandan somut koşulların elverdiği ölçüde tüm alanlarda mücadeleyi yürütmeyen, iktidara yürürken mümkün olan en kansız yolu seçme gereğini inkar edenler de sınıf mücadelesinden fazla bir şey anlamış değillerdir. Ülkemiz özelinde (en azından günümüz koşullarında) devrimin "barışçıl"lığı konusunda fazla iyimserliğe yer yoktur.Bu ne mümkün olan her yolun zorlanması gereğini ortadan kaldırır ne de dünya çapında sistemlerarası mücadelenin yarattığı objektif olanakları inkara yol açar.

D. Yol'un "şiddet" ölçeğiyle birtakım sorunlara yaklaşması içinde bulunduğu durum ne olursa olsun bireysel terörizmi objektif olarak güçlendirmektedir. Sorun bir takım mücadele biçimlerini mutlaklaştırmaktan öteye gitmektedir.Maceracı eğilimleri güçlendiren bir yapı bugün için böylesi eylemleri kendisi temel almasa dahi kadroları arasında bireysel terörizmi meşrulaştırarak onların karşı-devrimci konuma sıçramalarına yolaçabilmektedir. Bu da genel demokrasi güçlerine verdiği zarar nedeniyle hiç istenir bir durum değildir.

LATİN AMERİKA'DA DEVRİMCİ MÜCADELE

Küba devrimi ile birlikte Latin Amerika ülkeleri emperyalizmin olduğu kadar devrimci demokrat güçlerin de ilgi odağı haline geldi. Emperyalizm için sorun küçük bir ülkenin sömürü ağından kurtulmasından ötede bir anlam taşıyordu. Yıllardır en amansız sömürü altında tüm kaynakları yağmalanan Latin Amerika halklarının önünde sosyalist bir Latin Amerika ülkesinin olması asıl korktukları oluydı. Küba'nın sosyalizme yönelimi apaçık ortaya çıkınca emperyalizm Latin Amerika'da yeni yöntemler geliştirdi. Kimi yerde reformizmle "üçüncü yol" hayallerini körüklerden çoğu yerlerde faşist diktatörlüklerin baş tezgahçısı ve desteği durumunda. Tüm çabası Latin Amerika'daki (diğer yerlerde olduğu gibi) kaçınılmaz sonunu geciktirmek... Bugün Küba devriminin zengin deneylerine de sahip olan diğer Latin Amerika komünistleri değişen koşullarda kendi ülkelerine en uygun mücadele biçim ve yollarını geliştirmekteler. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi ülkeler arasında pek çok farklılıkları açığa çıkarıyor. Ancak dünyanın diğer geri kapitalist ülkeleri ile olduğu kadar Latin Amerika'nın genel yapısı ve tarihinin belirlediği ortak özellikler dikkat çekiyor. Küba devriminin başarıya ulaşması buna karşılık halen en kanlı faşist diktatörlüklerin Latin Amerika'da hüküm sürüyor olması "kıta çapında topyekün devrim" gibi hayalleri ortadan kaldırırken her ülkenin kendi yolunda süren mücadeleleri arasındaki bağlar güçleniyor.

"OLİGARŞİ" NEDİR, NE DEĞİLDİR

Önceden de söylediğimiz gibi ülkemizle benzer koşullara sahip Latin Amerika'da gelişen mücadele 70'ler Türkiye'sinde devrimci demokrat harekette yansımasını bulmakta gecikmedi. Yazıktır ki, dönemin sol hareketinin bilinen zaafları kaba bir şablonculuğu engelleyemedi. Silahlı mücadelenin çekiciliği, küçük burjuva sınıfsal temelden kaynaklansa da güçlü bir anti-emperyalist tepki Küba'lı devrimcilerin örnek mücadelesi ile özdeşleşmeye çalışırken Türkiye tahlili de Latin Amerika ülkeleriyle çakıştırılıyordu. Konumuz devlet olunca hele hele D. Yol'un görüşlerini ele alınca "oligarşi" kavramı üzerinde özellikle durmak gerekiyor. Bilindiği gibi Latin Amerika komünist partileri programlarında ve çeşitli değerlendirmelerinde ülkelerindeki oligarşiden söz ederler. Bunun üzerinde ayrıca duracağız. Önce terimi açmak gerek. Sözlük anlamıyla seçkin bir azınlığı ifade ediyor oligarşi terimi. Lenin ünlü emperyalizm adlı eserinde banka ve sanayi sermayesinin bütünleşmesinden doğan mali sermaye ya da "finans kapital" kavramını ortaya koyar. Tekel egemenliği burjuvazi içinde de sermayenin yoğunlaşmış olduğu sayıca küçük bir kesimin egemenliğini doğurur. Bu bir avuç finans kapitalist, "finans oligarşisi" diye de adlandırılır. Serbest rekabetçi dönemin geride kalması, tekelci azınlığın çıkarları doğrultusunda devlet aygıtını da yeniden şekillendirme çabaları bugün metropol ülkelerde demokrasi mücadelesinin odağının anti-tekel mücadele olarak tesbitine yol açıyor. Çağımızda "tekelci devlet kapitalizmi" dediğimiz olay büyük tekellerin devlet aygıtını çıkarları doğrultusunda hükmetmesinin bir sonucudur. Burjuva devleti üzerinde egemenliği son derece artmış olan zümre ise "finans oligarşisi"dir.

Metropol ülkelerde finans oligarşisinin egemenliğinden söz edilirken dikkat edilecek olursa "finans oligarşik diktatörlük"ten ya da burjuva diktatörlüğünün tekelci dönemde "zorunlu" bir özel biçiminden söz edilmez. Bunun nedeni "bağrından çıktığı toplumun üstünde yer alan... egemen sınıfın baskı aracı niteliğini taşıyan" devlet aygıtının, sınıf egemenliğine tekabül eden özü bir yana (buna devlet tipi demek de mümkündür) biçimi konusunun toplumda yer alan tüm sınıfların etkileriyle birlikte ele alınması gereğidir. Kuşkusuz hakim üretim biçimi belirleyicidir. Ancak serbest rekabet döneminde ortaya çıkmış kurumlarıyla bir takım "hak" ve "özgürlükleriyle" burjuva demokrasisi ekonomiye hakim olan tekellerin niyet ve istekleri ne olursa olsun yerini başka bir biçime kolayca bırakmaz . Bunun önündeki en büyük engel işçi sınıfı ve yandaşlarıdır. Öte yandan finans oligarşisi tüm burjuva demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmak eğilimindedir. Bu eğilim ifadesini faşist devlette bulur. Burada vurgulamak istediğimiz devlet biçimi olarak ele alınan ve burjuva demokrasisinin karşısına ko-

OLİGARŞİ"si

nan finas kapitali egemenliğinin doğru kavranmasıdır. Emperyalizmin "genel olarak demokrasinin inkarı" anlamına gelmesi, "genel olarak demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmeye çalışması" tekelci kapitalizmin "eğilimlerinin" ve önemli bir çelişkisinin ortaya konuşudur. "... emperyalizm ile cumhuriyet arasındaki çelişkinin genelde son zamanların kapitalizminin (yani tekelci kapitalizmin) ekonomisiyle siyasi demokrasi arasındaki çelişki olduğunu kavrayabilirdi." Emperyalist dönemde demokrasi mücadelesini ve son derece önemli bir talebi olan ulusların kaderlerini tayin hakkının elde edilemezliği dolayısıyla bu doğrultudaki mücadelenin gereksizliği görüşlerini savunan (Y. Piatakov) Kievski için böyle söylüyor Lenin. Yani tekel egemenliğinin birebir yansıdığı bir devlet biçiminin olmayışı nedeniyle tekelci kapitalizmin ekonomisiyle siyasi demokrasi arasındaki çelişkiden bahsediyor. Öte yandan kapitalizm altında demokrasinin "elde edilebilirliği" başka bir deyişle kapitalizmin "demokrasi ile uzlaşması" nasıl çelişkili bir durumsa tekelci kapitalizmin demokrasi ile "uzlaşması" da en az o kadar çelişkili ama gerçekleşen bir olaydır. Bunun Lenin şöyle ifade ediyor: "Demokratik cumhuriyet kapitalizmle 'mantıki olarak' çelişir. Çünkü zenginle fakiri 'resmen' eşit bir temel üzerine koyar. Bu ekonomik sistemle siyasi üst yapı arasındaki bir çelişkidir. Emperyalizmle cumhuriyet arasında da, serbest rekabetten tekele dönüşümün siyasi özgürlüklerin gerçekleşmesini daha da "güçleştirmesi" olgusuyla derinleşmiş ve keskinleşmiş aynı çelişki vardır."

Lenin'in ünlü polemiğinden burada uzun boylu söz etmeyeceğiz. Bunu başka bir "sol" revizyonist çizginin görüşlerini ele aldığımız bir zamana bırakıyoruz. Ama okuyucu yukarıda söylenenlerin D. Yol başlığı altında neden yer aldığını merak edebilir. Hele "sol" revizyonizmin kendine özgü polemiklerinden biri hatırlanacak olursa eleştirilen görüşün Kurtuluş'a ait olduğu söylenebilir. Hatta D. Yol'un "emperyalizm geldi, demokrasi gitti!" mantığını eleştirdiği hatırlatılabilir. "Sol" revizyonizmin acınacak halini burada da görmek mümkündür. İş "*medrese tartışması*"na *gelince Kurtuluş*'u Kievski ile aynı paralelde yakalamının hışmıyla doğru yaklaşımlarda bulunan D. Gençlik-D. Yol Yazarları (D.G. sayı 14) şurdan burdan etkilenen, günübirlik teori üreten eklektik yapılarını bir kez daha sergilemişlerdir. Bir yandan Dimitrov dan alıntı yapıp "Birçok kapitalist ülkelerde emekçi kitleler bugün somut olarak proletarya diktatörlüğü ile burjuva demokrasisi gibi iki rejimden birini değil ya burjuva demokrasisini ya da faşizmi seçmek zorundadır." (Dimitrov) derken öte yandan orijinal "sömürge tipi faşizm"lerini kanıtlamak için "üçüncü bunalım döneminde sömürge ve yarı sömürge ülkelerde..." şeklinde başlayan paragraflarda gene Komüntern raporlarından tanık getirmeye kalkışmaktadırlar. (Bakınız G. Sosyalist [illegible]-24) Öte yandan Lenin'in emperyalizmin siyasi geriliği ve siyasi demokrasi üzerine söyledikleri sadece metrool ülkeler için geçerli değildir. Ekonomik olarak bağımlılığını sürdürmesine rağmen "siyasi bağımsızlığını ' kazanan (1905'de) Norveç örneği üzerinde Lenin yeteri kadar durmuştur. Ama bir siyasi çizgiyi "iflas ettirmek" sevdasıyla yola çıkılınca kitaplar da birer alıntı deposundan başka anlamı taşımaz. Böylece "emperyalizmin gizli işgali" ve bundan kaynaklanan bir dizi teori en temel klasikler dahi hasır altı edilerek üretilir. Her ne hikmetse tekelci kapitalizmle çeliştiği halde metropoller için burjuva demokrasisi sözkonusu olur)çünkü bu noktada Kurtuluş'un görüşü çürütülecektir,) da bizim gibi ülkelerde emperyalizmle ilişkiler siyasi planda nerdeyse bire bir ve de hemen devlet biçimini değiştiriverir. Eğer D. Yol o bilinen "süper emperyalizm" tezlerini savunmuyosa ve de "Marksizmin bir karikatürü"nü daha dikkatli okursa o zaman "oligarşik diktatörlüğünü" nasıl izah edecektir, bizce merak konusu. Ülkemizin emperyalizme ekonomik ve siyasi bağımlılığı bilinen gerçeklerdir. Ancak meseleye salt bir "ulusal kurtuluşçu" mantığıyla yaklaşanlar egemen sınıfların bileşimi ve sosyo-ekonomik yapının analizine başaşağı girerler. *Bugünkü* koşullarda silahlı mücadelenin objektif koşullarının varlığını kanıtlayacağım derken "emperyalizmin gizli işgali"ni söylemek gerekmekte, buradan da "nismi demokratik(!) faşizm" anlayışına varılmaktadır.

LATİN AMERİKA'DA OLİGARŞİLER VE D.YOL

Sağa sola bol miktarda revizyonizm suçlamaları savururken D. Yol ülkemiz devrimi için reçete önermekte, reçete sunmayanları acımasızca eleştirmektedir! Sadece devrim reçetesi değil sosyo-ekonomik yapı reçetesi de "hazır"dan aktarılmışa benziyor. Latin Amerika oligarşilerinin ve emperyalizmle ilişkilerinin niteliğini ele almakta yarar var. 1975'de gerçekleşen Latin Amerika ülkeleri komünist partilerinin konferansı ortak deklarasyonundan özlü bir pasaja göz atıyoruz:

"Latin Amerika'nın ekonomik gelişim süreci emperyalizmle sıkı bağımlılık ilişkileri olan, emperyalizmin egemenliği mekanizmasını fiilen kendi ülkesinde temsil eden yerli burjuvazinin büyük bir bölümünün varlığını ihtiva eder. Bu fiili uzantı olma konumunu vaktiyle Küba'da şeker endüstrisi ve ithalat burjuvazisi taşımaktaydı ve bu günümüzde Meksika, Arjantin, Kolombia ve Brezilya burjuvazisi için de geçerliliğini korumaktadır. Emperyalizmin tekel olarak donattığı bu burjuvazinin kendi ülkelerindeki ekonomikegemenlikleri emperyalist tekeller sayesinde mümkün olmaktadır. Ulusallığını kaybetmiş olan bu burjuvazi, bağımlılığı savunur ve anti-emperyalist gelişmeye engel olur. Sorunların alışılmış ekonomik yapı çerçevesinde çözümlenmesinden yanadır. Bu burjuva kesim, hükümetlerin emperyalizmle olan bağları kırma girişimlerini engellemeye çalışır. Bu kesimin birkaç ileri gelen temsilcisi de büyük latifundistlerle (büyük toprak sahipleri) bütünleşmiştir. Böylece o, işçi sınıfının, köylülüğün ve orta tabakaların birliğine karşı, kendi iç pazarını geliştirme ve ulusal ilerlemeden yana burjuva kesimlere karşı emperyalizm yandaşı yerli bir oligarşi yaratmak ister."

Gerçekten de burada küçük bir gerici azınlığın ittifakı anlamını taşıyan (ancak bir devlet biçimi olmadığı unutulmamalıdır) oligarşi terimi Latin Amerika ülkelerinde yaygın ve ortak bir özelliği, kıtada kapitalizmin gelişmesiyle kapitalizm öncesi ögelerin bağlantısını kavratan niteliktedir. Dikkat edilmesi gereken ve Türkiye ile paralellik kurulurken büyük önem taşıyan nokta şudur: Latifundia sistemi kapitalizm öncesi sömürü ile emperyalizmin sömürgeciliğini kaynaştıran, tek tip tarım ürününe bağlı dolayısıyla o alandaki emperyalist tekelin merkezi olarak tüm ekonomiyi kontrol edebildiği bir yapının kaynağıdır. Bunu söylemekle emperyalizmle bağımlılık ilişkileri içindeki (Türkiye gibi) diğer ülkelerin emperyalist tekellerce daha az sömürüldüğünü kastetmiyoruz. Sözkonusu olan kayda değer bir feodal aşama geçirmeden sömürgeci emperyalistlerin boyunduruğunda geri kapitalist bir yapıya ulaşan Latin Amerika ülkelerindeki oligarşilerin nasıl ortaya çıktığıdır. Bir de Che Gueavara'nın bununla ilgili yazdıklarına bakalım. (D. Yolcu baylar Che nin bir anlamda ölümüyle özeleştirisini yaptığı birtakım yanılgılarını abartılmış bir biçimde "devrimci" teorilerine kaynak almayı pek severler. Biz Che'nin Latin Amerika özgül koşullarını tanımlayan - yazının bütününde diğer geri kapitalist ülkelerden de söz etmesi bir şey değiştirmemektedir - bir yazısından konumuza ışık tutan birkaç satır alacağız. İlginçtir ki, aynı yazıdan Mahir Çayan'da kendi örgütlenme anlayışını kanıtlamak için alıntılar yapmıştır. Ancak daha da ilginç olan Che'nin anlattığı birtakım sosyo-ekonomik özellikler ve bunların ülkemizle farkı Mahir'i ilgilendirmemiştir. Kesintisiz 2-3 de ülkemizin Latin Amerika ülkelerinden ve de öbür geri bıraktırılmış ülkelerden kendine özgü temel farklılıklarını sayarken sosyo-ekonomik yapıdaki farklardan hiç de söz etmemektedir. - Bütün Yazılar Evren Yayınları 1. Baskı S. 362-369-) "Biz geri kalmış ülkeler, aynı zamanda monokültür, yani tek bir tarım ürününde ihtisaslaşmaya dayanan ülkeleriz. Satışı, şartlarını kendi tesbit ve empoze eden tek bir pazara bağlı olan tek bir ürün: İşte emperyalist ekonomik tahakkümün, Romalıların eski ve ebedi "böl ve hükmet" fürmülüne benzeyen sihirli formülü...

Demek ki latifundia sistemi, emperyalizmle ilişkileri yolu ile, sözde "az gelişmişliğimizin" tek nedenini teşkil etmekte, ve sonuç olarak işsizlik ve düşük ücretleri beraberinde getirmektedir. Düşük ücretler ve işsizlik hadisesi bir kısır döngüdür, ve sistemin çelişkileri sivrildikçe, daha da düşük ücretlere ve daha da büyük bir işsizliğe yol açar. Rio Brova'dan Güney Kutbuna kadar bütün Amerika halkları için, ekonomik dalgalanmalara bağımlı ortak bir kader çizer.

....

Görülüyor ki, Latin Amerika'da bütün ülkelerin zaruri ve kaçınılmaz bir ortak kaderi vardır ve Küba'da bunun dışında kalmamıştır. Latifundia sistemi, ister ilkel işletme ister tekel şeklinde olsun, yeni şartlara intibak etmekte ve emperyalizmin bir müttefiki olmaktadır. Yabancı sermayenin bu sömürü şekli , sömürge tipi bir ekonomik yaratmakta ve kibarlık olsun diye "az gelişmiş" etiketi ile adlandırılmaktadır." (Che GUEVERA, SİYASAL YAZILAR, Ser Yay. Syf. 90)

Kısa bir süre öncesine kadar aynı zamanda köleci olan latifundistlerin üretilen şeker, kahve v.b. ürünlerin tek ve zorunlu alıcısı durumundaki emperyalist tekellerle çıkar birliği ve giderek gene bu ürünleri işlemeye yönelik olarak gelişen kapitalist ekonominin tekelci yapı taşıması son derece köklü bir sermaye yoğunlaşmasına ve merkezileşmesine yol açıyordu. Denebilir ki bu durumun doğurduğu latifundistler - işbirlikçi burjuvazinin oluşturduğu oligarşiler Latin Amerika ülkelerinin bir karekteristiğidir. Ülkemizle benzer bir yanı Türkiye kapitalizminin de daha baştan emperyalizme bağımlı doğmuş olmasıdır. Ancak bugün ülkemizdeki egemen sınıflar ittifakının yapısı söz edeceğimiz nedenlerden dolayı hiç de yukardaki gibi bir oligarşiye tekabül *etmemektedir*. Mahir'in ve D Yol'un (bizce) atladığı, ülkemizde devlet yapısı tartışılırken büyük önem taşıyan bir nokta vardır. O da Türkiye tekelci kapitalizminin gelişiminde rol oynayan 1900-1950 dönemi ilkel sermaye birikimidir. O yüzdendir ki ülkemizde bir "oligarşi"den sözedilirse bu ancak ekonomiye yön veren en güçlü kapitalistlerin oluşturduğu "tekelci oligarşi" olabilir. En az bunun kadar önemli bir diğer nokta da kendi özellikleriyle yaşanan koskoca bir feodal dönemdir. Yazımızın konu ve sınırlarını çok aşan sosyo-ekonomik tahlillere girmeyeceğiz. Ancak hiç olmazsa ulusal kurtuluş savaşı sonrası dönemde Türkiye'de egemen sınıflar ve devlet üzerine bir kaç hatırlatmamız olacak. Şimdi Latin Amerika oligarşilerini ele aldıktan sonra bir de D. Yol'un oligarşisine bakalım. (Burada bir noktayı tekrar hatırlatmakta yarar görüyoruz. Daha önce sözünü ettiğimiz Lenin'in emperyalizmin "eğilimleri" konusundaki uyarıları ile bağlantı kuralarak bakacak olursak Latin Amerika oligarşilerinin bir devlet biçimini değil ülkedeki egemen sınıflar ittifakını ifade ettiğini görürüz. Bu ittifak emperyalizmin çıkarlarını savunan dar bir zümre anlamına gelmektedir. Ekonomiye egemen olan bu zümre için de tekelci burjuvazi Latin Amerika komünistlerinin de işaret ettiği gibi faşizm tezgahlarının asıl sorumlusudur. Kısaca Latin Amerika'da oligarşilerin varlığı yanında devlet biçimi olarak burjuva demokrasisinin kısıtlı halleri ve faşist diktatörlükler sözkonusudur. Ancak devlet tipi burjuva diktatörlüğüdür, oligarşik diktatörlük değil!)

"Ülkemizde uzun bir dönemden beri yerli tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci bezirganlardan oluşan bir gerici ittifakın egemenlik sürdürdüğünü söyleyebiliriz. Emperyalizmin 3. bunalım dönemine has gelişmelerin sonucu olarak işbirlikçi-yerli tekelci burjuvazi, giderek gelişmiş ve emperyalizmin gözde müttefiki haline gelmiştir. Bu nedenle ittifak içinde de belirleyici bir role sahip olmaktadır. Bir başka deyişle hakim sınıflar ittifakı içinde tekelci burjuvazi giderek artan bir etkinliğe sahip olmaktadır.

Emperyalizmin ülkemizdeki uzantısı olarak değerlendirilebilecek olan (uluslararası tekellerle bütünleşmiş, onların bir uzantısı haline gelmiş bulunan) tekelci burjuvazinin hakim sınıflar ittifakı içinde belirleyici duruma yükselmesi aynı zamanda emperyalizmin ülkemizdeki egemen sınıflar ittifakı içinde temsil edilmesi demektir. (gizli işgal). Ülkemizde bütün uluslararası tekellerle bütünleşmiş işbirlikçi "yerli" tekelci burjuvazinin toprak ağaları ve tefeci bezirganların en irileri ile birlikte oluşturduğu gerici bir hakim sınıflar iktidarı (oligarşik diktatörlük) vardır. Oligarşik diktatörlüğü, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki siyasi egemenliğinin bir ifadesi (yenisömürgeciliğe uygun bir biçimi) olarak ta değerlendirmek gerekir." (D. Yol Bildirgesi sf. 17)

Havana deklerasyonundan yukarda aldığımız bölüm hatırlanacak olursa benzer ifadeler dikkati çekecektir. Ancak gene hemen görülecektir ki egemen sınıfların geçmişten buyana gelişimleri Latin Amerika'da bugünkü yapıyı verirken D. Yol'un tahlili ('üçüncü bunalım dönemine has gelişmeler)e dayanıyor, dış faktör abartılırken, iç gelişme gözardı ediliyor. Çok öncelerden emperyalist tekellerin ham madde kaynağı olarak şekillenmiş tek tip tarım ürününe dayalı latifundia tipi üretimin Türkiye ile ilgisizliğini bir yana bırakıp, "üçüncü bunalım döneminde" bir anda değişiveren devlet yapısına bir bakalım. Bu noktada Mahir Çayan'da daha net biçimde hakim olan anlayış emperyalizmin içinde bulunduğumuz dönem ve daha önceki sömürüsünü birbirinden nerdeyse bıçak gibi ayırmakta, ülkedeki sınıflar mevzilenmesini milliyetçi bir yaklaşımla ele almaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinden 1950'lere kadarki dönem devlet yapısını yorumlayış bu yaklaşımın somut göstergesidir. D. Yol "Kemalizm sorununun geçmişe ait olduğunu" söyleyerek Mahir'in çok can alıcı bir hatasına ortak olmaktan sıyrılıyor. Ama 1920'lerden 1950'lere "küçük burjuva diktatörlüğü" olduğu yolundaki değerlendirmeyi ne yapacaktır, bilinmez.

"1950-1971 dönemi, bu yıllar ülkeye Amerikan emperyalizminin ekonomisinden politikasına, kültüründen sanatına kadar damgasını vurduğu ve bizzat oligarşi içinde yer aldığı yıllardır. (Emperyalizmin içsel bir olgu haline gelmesi) Bu yıllarda emperyalist üretim ilişkileri ülkenin en ücra köşesine kadar egemen olmuştur.

Kısaca dersek, küçük-burjuva milli ekonomisi, emperyalist istismara cevap verecek şekilde değişikliğe uğramış, emperyalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu oligarşinin gayri milli ekonomisine dönüşmüştür. Küçük-burjuva diktatörlüğünü yerini oligarşik diktaya terk etmiş, küçük-burjuvazinin milli ideolojisi ve politikası, oligarşinin gayri milli ideolojisi ve politikasına yerini bırakmıştır." (M. Çayan, Bütün Yazılar, Evren Y. 1. Baskı S. 357)

(Arkası 8. sayfada)

Liseli genç sosyalistleri yaz döneminde yeni görevler bekliyor

Liselerde bir öğretim yılı daha geride kaldı. Karneler alında. Başarılar, başarısızlar belli oldu. Ne varki burada başarı kelimesini tırnak içerisene almak geriyor. Çünkü mevcut bağımlı kapitalist düzenin öyle bir eğitim sistemi ve bu sistem içerisinde ortadereceli okullarda öyle bir müfredat vardır ki; öğrenci bu müfredatta yer alan bütün konuları "su gibi içse" de, pek az şey öğrenebilir. Örneğin, 6 yıl boyuncu İngilizce okuyan bir öğrenci, bu sürenin sonunda "İngilizceyi biliyorum" diyemez. Aynı süre zarfında bir sosyalist ülkede ise 3 dil kolaylıkla öğrenilebiliyor.

Ülke'mizde sınıf mücadelesi giderek keskinleşiyor. Keskinleşen sınıflar mücadelesi ortadeceli okullara, özellikle lise ve meslek liselerine de yansıyor. Liseli gençler demokrasi, barış ve özgürlük mücadelesine artan bir hızla katılıyor. Geçtiğimiz öğrenim yılında liseler böylesi yoğun bir mücadeleye tanık oldu. Bu durumu gerici ve faşist basında sık sık koparılan "anarşi liselere de bulaştı" feryad-ı figanlarından da anlamak mümkün.

Sol içinde yer alan kimileri öğrenci gençliğin bu hızla pclitize olması içerisinde boğularak, liseli gençliği üniversite gençliği ile birleştirip bu alanı sınıflar mücadelesinin başlıca ve hatta tek arenası ilan ettiler. Elbette bunu sözle tekzip etmeleri mümkün. Çünkü arada sırada, fırsat buldukça ve hatırladıkça onlarda diğer gençlik kesimlerinden; işçi ve köylü gençlikten söz ediyorlar. Ne var ki söz, iş'le uyum taşımadığı müddetçe arasıra dergi köşelerine işçi gençlik-köylü gençlik diye laf sıkıştırmak pek anlam taşımaz. Buna karşılık liseli genç sosyalistler mücadele ettikleri alanın öneminin bilincinde olmakla birlikte, bu alanın sınıf mücadelemizin ne tek, ne de başlıca olmadığının da bilincinde oldular. Sürekli olarak işçi sınıfının genç kuşakları ile liseli gençler arasında köprüleri kurma, öğrenci gençliğin mücadelesini işçi sınıfının siyasi hareketine bağımlı kılma uğraşını verdiler. Şimdi liseli genç sosyalislerin önünde 3 aylık bir yaz dönemi var. Bu 3 ayda da onları önemli görevler bekliyor. Karşılarında yeni mücadele alanları var. Fabrikalar, irili ufaklı yüzlerce, binlerce atelyeden oluşan sanayi bölgeleri, köyler ve mahalleler.

Fabrika ve atelyelerde işe girenler için başta gelen görev buralarda çalışan işçilere sınıfı bilinci ve bu bilinç doğrultusunda mücadele azmi kazandırmak olmalıdır. Ancak bu doğrultudaki çabalar çabucak meyva verebilecek çalışmalar değildir. Bunun için aceleci olunmamalıdır. Genç işçilere siyasal bilinç kazandırmak onların ekonomik ve demokratik mücadelesi ile birlikte ele alınmalıdır. Örneğin atelyelerde çırakları sendika ve sigorta haklarını elde edebilme mücadelesine daha yoğun olarak çekebilmek için çalışılmalı ve bu mücadele içerisinde onlara siyasal - sınıfsal - bilinç kazandırılmalıdır. 1 haziran'da yayın hayatına başlamış olan GENÇ İŞÇİ dergisi bir örgütlenme aracı olarak kullanılmalı ve GENÇ İŞÇİ okuma grupları kurulması için çaba gösterilmelidir. Kısa süre içerisinde GENÇ İŞÇİ ile birlikte GENÇ SOSYALİST'te okunmaya başlanmalıdır. Fabrikalarda işe girmek, özellikle büyük kentlerde bir hayli zordur. Bu zorluga rağmen şartlar zorlanmalı ve fabrikalarda işe girmeye gayret edilmelidir. Meslek liseli genç sosyalistlerin ise fabrikalarda işe girmeleri, kalifiye işçi niteliği gösterdiklerinden, daha kolaydır. Onlar yaz dönemini mutlaka fabrikalarda geçirmelidirler.

Türkiye'de her seçim sonrasında yapılan istatistiklerde gerici partilerin en çok oyu kırsal alanlardan aldıkları görülür. Kırsal alanlarda gericiliğin etkisi giderek kırılıyor olsada henüz gerici güçlerin hakimiyetine son verilebilmiş değildir. Yazı kırsal alanda , kasaba ve köylerde geçirecek olan genç sosyalistler çabalarını esas olarak gericiliğin etkisinin kırılması doğrultusunda harcamalıdırlar. GENÇ SOSYALİST'in önceki sayısında "Maraş'tan bir köylü gençle röportaj yayınlanmıştı. Büyük kentte okuyan bir köylüsünü röportaj yapılan kişi şöyle anlatıyordu: "..Köyde zenginlere karşı, hacı, hocalara karşı öyle çatır çatır konuşuyor ki kimse sesini çıkaramıyor. Siz sömürücüsünüz, siz fakir fukaranın hakkını yiyorsunuz diyor... Halbuki çocuk, kalkması oturması, hareketleri çok dürüsttür. Ben okumuşun, ben efendiyim, böyle bir kibir, bir gurur yoktur çocukta. Aynen bizim gibidir.. Çok dürüst, çok yiğit çocuktur." İşte herşeyden önce bu saygıyı kazanmak gerekiyor. Bununla paralel olarak GENÇ İŞÇİ'nin okunması ve okuma gruplarının oluşturulması için çalışmak ve bunu giderek GENÇ SOSYALİST okumaya ve bilimsel sosyasit eğtime kanalize etmek lazımdır. Köy odaları politik sohbetler yapılan yerler haline getirilmeye çalışılmalı ve demokratik örgütlenmelere - halk odaları- gidilmelidir. Elbetteki hedef SGB şubesidir.

İşçi ve köylü çalışmalarına nispeten daha az oranda olsada yaz döneminde mahalli çalışmalar da önem kazanır. Mahalli çalışmalar kendi başına ele alınmamalı işçi çalışmalarıyla beraber değerlendirilmelidir, fabrika ve atelyerdeki çalışmalar ile birleştirilmelidir.. 12 Mart çıkışından sonra mahallelerde birçok mahalli dernekler kurulmuş ancak özellikle sol maceracıların demokratik örgütleri "parti" sanma yanılgısı sonucu işlemez hale gelmiştir. Bu derneklerin çalışır hale getirilmesi için mücadele edilirken aynı zamanda SGB örgütünün de temelleri atılmalıdır. Mahallelerde her köşebaşında bir kahvehaneye ve buralarda sabah akşam vakit öldüren gençlere rastlanır. Bu unsurların kahvelerde pineklemekten kurtarılması için birçok çalışma yanında, sportif çalışmalara da önem verilmelidir.

YAŞASIN 11. DÜNYA GENÇLİK ve ÖĞRENCİ FESTİVALİ

(Baştarafı 6. sayfada)

Nasıl olmuştur da emperyalizm çağında kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu ülkemizde hem de 30 yıl boyunca "küçük burjuva milli ekonomisi, milli ideoloji ve politikası" hüküm sürmüştür. Yoksa bizim bilmediğimiz bir tür "kapitalist-olmayan yoldan kalkınma 'mı söz konusudur. D Yol devlet üzerine iddialı lafları ince üsluplarla sıralamazdan önce bunları açıklamak zorundadır. Durum bizim için son derece açıktır. Reformizmin ağzının sakızı olan "Türkiye'ye özgü yol, devletçilik" örtüsü altında yıllardır sunulan bilinen tekerlemelerin bir yeni çeşidi sözkonusudur. Küçük-burjuva dünya görüşünün nerdeyse "o eski güzel günler"e özlemini terennüm ettiği yorumlarla karşı karşıyayızdır. 'Menderes geldi, ne olduysa oldu" mantığı gene ortadadır. Onlarca yıllık bir gelişme süreci olan "Türkiye finans-kapital" olgusu sanki 1950'lerden sonra gökten zembille inmiştir. Sanki, bütün güçsüzlüğüne rağmen Türkiye burjuvazisi onlarca yıl egemen sınıf olmayı becerememiştir.

Doğrusu 1950'lerden önce devlet öyle bir "milliyetçi"dir ki, Dersim katliamları, jenositlerin tadı Kürt halkının hâlâ damağındadır. Ülkemizde geri kapitalist ülkelerin pek çoğunda olduğu gibi emperyalizme bağımlılık ilişkileri içerisindeki burjuvazinin güçlenip serpilmesi için uygulanan ve pek bilinen bir metod olan "devletçilik" bazılarını işte böyle şaşkına çevirmektedir. Anti-emperyalist ulusal kurtuluş savaşının ardından daha çok geçmeden "milli" niteliğini yitiren egemen sınıflar ekonomisi ile, politikasıyla, ideolojisiyle bugünün Koçları, Sabancıları ne kadar "milli" ise o kadar "milli" idi. Ama devrim stratejisini küçük-burjuva radikal milliyetçilerin desteğine göre çizer, işçi sınıfı dışında güç aramak durumunda kalırsan vereceğin mücadele de emperyalizme karşı olduğuna göre böylesi sonuçlara varmak kaçınılmaz olur.

(DEVAM EDECEK)

2. Emperyalist Paylaşım Savaşının sona ermesinden bir kaç ay sonra, faşizmin dünya çapında girişmiş olduğu tahribata ve katliamlara bir tepki olarak, 63 ülkeden gelen anti-faşist gençlik temsilcileri Londra'da toplanıyorlardı. Faşizmin, savaşın ve savaş kışkırtıcılığının lanetlendiği bu toplantıda; faşizme ve savaşa karşı, barıştan ve sömürüsüz bir dünya toplumundan yana olan dünya gençliğinin, dünya çapında bir festivalde bir araya gelmesine karar veriliyordu.

Dünya gençliğinin birlik, beraberlik, dostluk ve dayanışma çoşkularını geliştirmek, emperyalizme, faşizme, tekellerin egemenliğine, sömürgeciliğe, ırkçılığa, şovenizme, savaşa ve sömürüye karşı mücadele azimlerini pekiştirmek amacını taşıyon festival, ülkeler ve uluslar arasında barış ve kardeşlik tohumlarının atılmasını da amaçlıyordu.

Böylelikle din, dil ırk, cinsiyet farkı gözetmeksizin 5 kıtadan gelen gençler, 20 Temmuz, 17 Ağustos 1947 tarihleri arasında Çekoslavakya'nın başkenti Prag'da toplanıyorlar ve geleceğin sömürü ve savaştan uzak dünyasının da barış güvencesi olduklarını cümle aleme kanıtlıyorlardı.

Daha sonra 1949'da Budapeşte'de, 1951'de Berlinde, 1953'de Bükreşte, 1955'de Varşovada, 1957'de Moskovoda, 1959'da Viyanada, 1962'de Helsinkide, 1968'de Sofyada ve daha sonra Demokratik Alman Cumhuriyetinde yapılan gençlik festivallerinde bir araya gelen yüzbinlerce genç, emperyalizmin dünya çapında giriştiği saldırıları lanetliyor. Güney Doğu Asyadaki, Afrikadaki, Latin Amerikadaki ve daha dünyanın pek çok yerindeki emperyalizme, faşizme ve sömürgeciliğe karşı savaş veren milyonlarca kardeşine omuz veriyor, gönüllü olarak topladıkları milyonlarca liralık yardımı gönderiyorlardı. Ve bu anti-emperyalist dayanışma günden güne gelişiyor, günden güne çelikleşiyordu.

Dünya Gençlik Festivali bu yıl da Kübanın başkenti Havanada toplanacak. Dünyanın dört bir yanından gelen yüzbinlerce genç emperyalizmin Şilide, Angolada, İranda, Mısırda, Peruda, Zairede ve daha nice yerde sergilediği oyunlara karşı topyekün tepkisini dile getirecek, dostluk ve dayanışmasını pekiştirecek, kardeşlik ve barış duygularını haykıracak.

Ve artık emperyalizm dünya gençliğinin anti-emperyalist dayanışmasının önüne geçemiyor. Sömürüsüz ve barış içinde bir dünyanın kurulması için en büyük teminatlardan biri olan dünya gençliği, emperyalizmin ve tüm dünya gericiliğinin en büyük korkusu haline geliyor.

Havana festivali dünya gençliğinin emperyalizme karşı mücadele azmini pekiştirecek ve yüreklerde yanan kardeşlik alevini yükseltecektir.

Küba Komünist Partisi lideri FİDEL CASTRO, Festival Uluslararası Hazırlık Toplantısına gönderdiği mesajda şunları söylüyor:

"Küba gençliğinin, gençliğimizin, festivallerin mükemmel geleneğinin sürmesinden sorumlu olacağını bilmek duyduğumuz şevkin bir başka nedenidir. 30 yıla yakın bir zamandır Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalleri insanlığın soylu amaçlarıyla dayanışmanın güçlü gösterileri olagelmiştir."

KÜRT HALKININ KÜLTÜRÜ ÜZERİNE

3

BARAN

11. Yüzyılda Kürtçe yazan iki Kürt şairi daha yetişti: *Eli Heriri* ve *Eli Termuki.* Eli Heriri bir divan bırakmıştır.

Şiirleri bugün de, edebiyatla ilgilenen Kürt aydınları ve din adamları arasında iyi bilinen ünlü Kürt şairlerinden biri *Mele Ehmede Cızırı*'dir. Cizreli olan Mele Ehmed, 15. yüzyılda yaşadı. Kürtçeyi şiirlerinde iyi kullanan ve geliştiren ozan, bir şiirinde kendisinden "Şebçıraxi şebi Kurdıstan" (Kürdistan gecelerinin çırası) olarak sözediyor. Cengiz ve Timur istilalarının kötülüklerini şiirlerinde eleştiren Cızırı, yurtseverlik duygularını dile getirmekle tanınmıştır. Şairin 1481 yılında öldüğü biliniyor.

Divanı ilk kez 1904'te Petesburg'da, daha sonra 1922'de İstanbul'da basıldı. Sonraki yıllarda Kamışlı'da (Suriye), Sovyetler'de yeni baskıları yapıldı.

15. Yüzyılın diğer bir ozanı Feqiye Teyran, Melayi Cızırı'nin öğrencisiydi. Feqiye Teyran'ın eski Kürt ozanları içinde önemli bir yeri vardır. O, şiirlerinde beylerin sömürüsüne, zulmüne güçlü biçimde karşı çıktı ve ezilen kitlelerin yanında yeraldı. Bu yüzden beyler onu zindana attılar. O, yüzyıllar öncesinden de geleceğin özgürlük getireceğini, zulmün bir gün mutlaka sona ereceğini şaşırtıcı bir biçimde gördü ve dile getirdi:

Jı nıha ve beje, bı baweri, jı
der ü dora
Rojek de azadi be nye dıne.

Bugünden söyle, inançla, çevrendeki herkese
Bir gün özgürlük dünyaya doğacak.

Bir başka şiirinde:

E derbazbın rojen xefur,
E ben rojen genc en kıbir,
Xwe re bıkın ra u tevdir,
Hesir nebın ber zulma mir.

Gul e rabın bıhar bıhar,
Nerg e şinbın mina hercar,
Aven kanıya bızen zelal,
E tunebe feqiye dılsar.

Türkçesi:

Acılı günler geçecek,
Gelecek onurlu, güzel günler.
Kendi bildikleri gibi yapıp
Bey zulmünden, kölelikten uzak.
Güller olacak hep baharda gibi
Ve çayırlar hep yemyeşil,
Pınarların suyu doğurgan,
berrak
Olmayacak kaderli bir feqi.
(Kaynak: *Özgürlük Yolu,* sayı12)

Kürt ozanları içinde Kürt bilgesi *Ehmede Xani* (Hani) üstün bir yer tutar. Ehmede Xani 17. yüzyılda yaşadı. Kendi döneminin birçok ozanının modasına uymayarak eserlerini Arapça ya da Farsça değil, Kürtçe yazdı.

O, ünlü eseri Mem u Zin'de, ünlü Kürt destanı Meme Alan'ın öyküsü çerçevesinde, öykünün yeni bir yorumunu yaparak düşüncelerini yansıttı. Kendi deyimiyle "inci gibi Kürt dilini" ustaca kullandı, geliştirdi. Ehmede Xani Kürt edebiyatında bir ekol yarattı, daha sonraları birçok ozan onun izinden yürüdüler.

Xani'nin en büyük özelliği, onun Kürdistan'ın o günkü parçalı durumuna, Kürt halkının içine düştüğü geriliğe, tutsaklığa tepki göstermesi ve yurtseverlik duygularını güçlü biçimde işlemesidir. Bu özellikleriyle Xani, Kürt yurtseverliğinin bir kaynağı, bir simgesi oldu.

Mem u Zin, ilk kez 1920'de İstanbul'da Arap harfleriyle basıldı. 1947'de Halep'te yeniden basıldı. 1953'te Hewler'de Sorani Kürtçesiyle yayınlandı. Mehmet Emin Bozarslan tarafından Türkçeye yapılan çevirisi, Kürtçesiyle birlikte latin harfleriyle 1968 yılında İstanbul'da yayınlandı. Ayrıca Rusça'ya çevrildi ve 1962'de Moskova'da latin harfleriyle yayınlandı.

Xani'nin *Nubara Pıçukan* adlı Arapça-Kürtçe bir sözlüğü ile, *Eqida İmane* (İnanç Yolu) adlı iki eseri daha vardır.

ÇAĞDAŞ KÜRT EDEBİYATI

Kürt edebiyatı, 20. Yüzyılda, baskıların bulunmadığı, ya da nisbeten hafif olduğu yerlerde, yani soluk alabildiği durumlarda ürünler verdi, gelişme gösterdi. Bu gelişme, sözkonusu şartlardan dolayı daha çok Suriye'de, Irak'ta (özellikle Soran bölgesinde) ve Sovyetler Birliğinde oldu. Kürt halkının en büyük kesimlerinin yaşadığı Türkiye ve İran Kürdistanlarında ise ağır baskılar Kürt halkının kültürünün gelişimine olanak vermediği gibi onu köreltti.

Suriye'de 1930'larda, Fransız yönetimi döneminde Kürtlere kendi dilleriyle basın-yayın hakları tanınmıştı. Bu dönemde *Hawar, Rohani, Roja Nu* gibi edebiyat dergileri yayınlandı, Kürtçe kitaplar basıldı. Suriye'de Kürtçe yayın latin harfleriyle yapıldı. Celadet ve Kamuran Bedirhan kardeşlerin öncülüğünde Kürt dili, grameri üzerinde önemli çalışmalar yapıldı, çağdaş yazı dili bir düzene sokuldu ve geliştirildi. Sözkonusu dergilerin çevresinde geniş bir yazı kadrosu oluştu. Bunlar arasında Kürt dilinin çağdaş ustalarından biri olan *Nurettin Zaza*, ozan *Kadrican, Reşide Kurd, Osman Sebri* ve özellikle Kürt şiirinde öz ve biçimde devrimci bir atılım yapan *Cigerxwin* sayılabilir.

Fransızların Suriye'den ayrılmasının ertesinde Suriye Arap Hükümeti Kürtçe yayını yasakladı ve ağır baskı uygulamaya başladı. Bu nedenle Kürt aydınlarının, yazarlarının bir çoğu Suriye'yi terketmek zorunda kaldılar. Kümuran Bedirhan bir süre Beyrut'ta kalıp çalışmalarını sürdürdü, daha sonra Fransa'ya geçip Sorbon üniversitesinde oluşturulan Kürt dili kürsüsünü yönetti. Kamuran Bedirhan Kürt dilini iyi kullanan çağdaş yazarlardan biridir. Kuranı Kürtçeye çevirmiştir. Geniş bir Fransızca izahlı Kürtçe grameri vardır. Hazırladığı 50.000 kelimeyi kapsayan Kürtçe sözlük henüz basılmamıştır. Ömer Hayyam'dan Kürtçeye yaptığı çeviriler de son derece ilginçtir.

Irak'ta Kürtler, 1915'lerden beri verdikleri çetin mücadeleler sonucu zaman zaman Irak hükümetinden sınırlı da olsa bazı haklar aldılar. En azından yer yer Kürtçe okulları oldu, Kürtçe yayın yapılabildi. Irak'ta Sorani Kürt lehçesi birhayli gelişme gösterdi, bu lehçede birçok çağdaş yazar yetişti, kitaplar yayınlandı. *Hejar* bunlardan biridir, yurtsever, devrimci bir ozan olarak ün yapmıştır.

Irak Kürtleri genellikle Arap alfabesini kullanmaktadırlar.

İngilizce-Soranice 30.000'den fazla kelimeyi kapsayan latince bir sözlük bulunmaktadır.

Birara Bağdat'ta bir Kürt dili akademisi oluşturuldu. Ancak Bağdat hükümetleri bu konuda hiç bir dönemde demokrat bir tutumu benimsemediler, sürdüremediler. Son dönemde Irak'ta Kürt halkına karşı baskılar yoğunlaşmıştır, bu arada birçok Kürt okulu da kapatılmış bulunuyor.

Çağdaş Kürt edebiyatının hızlı gelişme gösterdiği yer Sovyetler Birliği oldu. Sovyetler Birliği sınırları içinde 200-300 bin arasında bir Kürt nüfusu bulunmaktadır. Bunların büyük bölümü Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetinde, bir kısmı Gürcistan'da, Azerbeycan'da ve Türkmenistan'da bulunmaktadırlar. Ancak bu kadar az ve dağınık bir topluluk oluşturmalarına rağmen Sovyet Kürtleri arasında sanat ve kültür, modern Kürt edebiyatı önemli bir gelişme göstermiştir. Bunun nedeni Sovyetler Birliğinde dil ve kültür üzerinde hiçbir baskının olmaması, tersine, diğer tüm halklar gibi Kürt halkının da dilinin ve kültürünün gelişmesi için devletçe geniş olanaklar tanınmasıdır. Sovyetler Birliğinde Kürtler ilk öğrenimi kendi anadillerinde okullarda yapıyorlar. Orta dereceli Kürt okulları var. Bunun yanısıra Erivan'da, Moskova ve Leningrad'da yüksek derecede, Kürt dili ve tarihi üzerine araştırma ve öğrenim yapan kurumlar var. Bu kurumlarda, Kürt dili ve kültürü üzerinde yetişen Kürt ve başka Sovyet halklarından birçok uzman ve araştırmacı, bilim adamı var.

Sovyetler Birliğinde Rusça-Kürtçe (Kurmanci lehçesinde) 35 kelimelik bir sözlük yayınlandı. Ayrıca son yıllarda hazırlanan Rusça-Soranice bir sözlüğün de yayınlanmış olması gerekiyor.

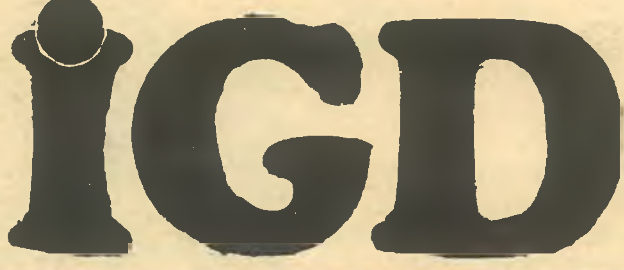
Özellikle Erivan'da her yıl, folklor derlemeleri niteliğinde, roman, şiir, tiyatro türünde birçok Kürtçe kitap yayınlanıyor. Riya Teze (Yeni Yol) adında bir Kürtçe dergi uzun süreden beri çıkıyor.

Sovyet Kürt yazarları içinde Ereb Şemo, Eliye Evdırehman, (Romancı ve hikâyeciler); İsmaile Duko (tiyatro yazarı), Emine Evdal, Eskere Boyik (şairler) sayılabilir.

Sovyet Kürtlerinin müzik ve diğer güzel sanatlar alanında da önemli gelişmeler gösterdikleri, Kürt halk müziğinin giderek modernize olduğu biliniyor. Sovyet Kürtleri de, diğer tüm Sovyet halkları gibi, ekonomik alanda olduğu gibi kültür alanında da geriliği yenmiş, ileri bir gelişme sağlamışlardır.

Sovyet örneği, Kürt halkının üzerinden baskı ve sömürü kalktığı zaman, bu toplumun da nasıl bir gelişme gösterebileceğini somut olarak belgeliyor; bu halkın diline, kültürüne ilişkin olarak gerici ve şoven güçlerin tüm safsatalarını yalanlıyor. Üzerinden baskılar kalktığı zaman, hiç kuşkusuz, Kürt halkının kültürü Kürdistan'ın diğer parçalarında da hızla gelişip serpilecek, zengin ürünler verecektir. Bu ürünler ise Kürt halkının kültürüne olduğu gibi, Kürt halkının birlikte yaşadığı Türk, Arap, Fars gibi diğer halkların kültürüne ve genel olarak dünya halklarının kültürüne bir katkı olacaktır.

BİLİMSEL GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNİN İNKARI:

İGD'nin geçtiğimiz günlerde 1. Kongresi yapıldı. İGD, bugün siyasetle ilgilenen hemen hemen herkesin bildiği gibi devrimci kamuoyunda "ilerlemeciler" olarak bilinen hareketin politikasını benimsiyor. Dolayısıyla gençlik örgütlenmesi konusunda da bu politika ve çalışma üslubu politik olarak belirleyici olmuştur.

Sürekliliğini sağlayamamış, olan bu hareket gerek 12 Mart öncesi gerekse 12 Mart döneminde sınıf mücadelesinde yerini alamamış partinin ismini taşımaktadır. Bu hareketin değerlendirilmesini tavırda bağımlı olduğumuz siyasi hareket zamanında yaparak sağ oportünist bir politika izlediğini, tespit etmişti. Bu değerlendirmeler ışığında gençlik politikasına yansıyan kısmını ele alacağız. Diğer konular işçi sınıfı sosyalistleri tarafından zaman zaman ele alınıp incelenmektedir.

İGD'NİN ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI

İGD ÇİZGİ ÖRGÜTÜ DEĞİL Mİ?

İGD kurulduğu zaman amacı "tüm ilerici, demokrat yurtsever, devrimci gençleri, faşistlere ve bozguncular karşı tek bir örgüt çatısı altında birleştirmektir" deniliyordu, İGD yöneticileri tarafından. (İlerici Yurtsever Gençlik S. 5) Aynı yazıda "İGD gençlik hareketini işçi sınıfının siyasi hattına uygun bir şekilde yürütecektir." deniliyor. İlerici, yurtsever devrimci gençlerin aynı çatı altında örgütlenip işçi sınıfının siyasi hattında olması ancak sosyalist gençlik örgütlenmesinin böyle bir örgütlenmeye öncülük etmesi ile mümkünken İGD'nin bu iki işi birden başarabileceğini sanması ancak İGD'lilerin mantığıyla açıklanabilir. Kaldı ki o dönemde örgütün "sosyalist, demokratik solcu, sosyal demokrat gençliğin katılabileceği bir örgüt olarak tanıtılmasına rağmen; gerçekte birtakım sosyal demokratların kafaya alınması yada GSB'ciler gibi "utkan gelenekli partiyi düzeltme" amacı ile 'ilerleyenlerin" orada düzelmeleri şeklinde işleyen bir şekilsiz yapı ortaya çıkmıştır. Yine o dönemde tepeden inme metodlarla DİSK yönetimine gelen bazı yöneticilerin İGD'yi DİSK'in gençlik örgütü gibi yansıtmaları genç işçilerin bir kısmının da İGD'de örgütlenmesini getirmiştir. Bugün İGD bazen hızını alamayıp "ilerici yurtsever gençliğin biricik örgütü" olduğunu ilan ediyor, ama yine de çizgi örgütü olup olmadığını netleştiremiyor.

"Bazı "sol" unsurların İGD'yi belirli görüşlerinden ötürü "bir çizgi örgütü" saymaları - bu konuda, gerici güçlerden gelen provokasyonlardan şimdilik söz etmiyoruz- herşeyden önce onların demokratik yığın örgütleri üzerinde ciddiye alınabilir, görüşlere sahip olmadıklarını gösterir ". (Kongre raporu S.39)

İGD'liler ortalığı bulandırıp kurtulmaya çalışıyorlar. Bir örgütün demokrat ve "yığınsal" olması başka şeydir demokratik kitle örgütü olması başka şeydir. Sol unsurlar yanında genç sosyalistlerde İGD' nin çizgi örgütü olduğunu söylemektedir.Bizim gençlik örgütlenmesi konusunda görüşlerimiz nettir. Ama İGD'nin raporu boyunca tekrarladığı "evrensel deneyler ve ülkenin somut koşulları" konusunda ne raporda ne ilerici yurtsever gençlik gazetesinde ciddiye alınabilir" görüşlerine raslıyamadık. Raporda "aynı görüşte insanlardan oluşsa bile" denilerek örgütün homojenliğinden bahsedilmektedir. Belirli görüşler "ileri demokratik düzen, UDC" ve benzeri gibi İDD'nin görüşlerinden başka birşey değildir. İGD'nin çizgi örgütü olması hem bir partinin görüşlerini savunması hem de evrensel deneylere uygun düşmeyen şekilsiz bir örgütlenmesi olmasıdır. İGD'nin yığınsallaşması da onu çizgi örgütü olmaktan çıkartmaz. Ülkemizdeki ilerici yurtsever gençliğin potansiyelinin çok az bir kısmını bağrında toplamak, "biricik örgüt" düşünü gerçek kılamaz. İGD'nin gençlik örgütlenmesi sorunundaki "ciddiye alınabilir" görüşlerinin nereden kaynaklandığını biraz ileride ele alacağız.

SOSYALİST GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ "KEYFİLİK MİDİR?

"Kimileri "Sosyalist gençlik örgütlenmesini" gençliğin demokratik yığın örgütlenmesinin karşısına bir almaşıkmışcasına çıkarmak istiyor. Dahası, "sosyalist gençlik örgütünün" işçi sınıfının öncü politik hareketine bağlılık içinde varolabileceği gerçeği gözlerden kaçırılıyor. Kendilerine işçi sınıfının öncüsü adı veren bazı parti ya da gruplara bağlı örgütler, gençliğin sosyalist örgütü olarak dayatılıyor. Oysa, gerek ülkemizin somut koşulları ve gerekse de uluslararası gençlik hareketinin geçmiş deneyleri ve bugünü dikkate alındığında, bu tarz örgütlenmelerin "keyfilik"ten öte gidemiyeceği, yeni yeni bölünmelere yolaçacağı kolayca görülebilir." (Kongre Raporu S.38)

İGD çok uzağa değil kendi kongresine gelen örgütlerin listesine baksa sosyalist gençlik örgütlenmesinin "keyfilik" değil, işçi sınıfı biliminin gereği olduğunu anlayabilir. Ona göre Sovyet, Bulgar, Fransa, Yunanistan gençlik örgütleri "keyfi" olarak hareket edip "gençlik hareketini bölmüş " olmuyorlar mı? Bölücülük meselesi sadece İGD'nin söylediği bir şey değil, D.Genç'de bir taraftan kendi çizgi örgütlenmesine giderken diğer taraftan sosyalist gençlik örgütlenmesini bölücülükle suçlamıştır. Şimdi onlar bile bu konuda susmayı tercih etmekteyken İGD'nin bu sözleri gerçekten "keyfi" bir davranış. "Keyfilik" İGD'nin kendi örgütlenmesinde, çünkü onlar için "evrensel deneyler ve işçi sınıfı bilimi" arada sırada başvurulabilecek şeylerdir. Esas olan şöyle veya böyle güçlenmektir. Sosyalist gençlik örgütlenmesi zor bir şeydir. Kolay yol varken neden zora gidilsin. Bu izlenen hattın çalışma uslübunun gençlik örgütlenmesine yansımasıdır. Ayrıca bugün İGD'nin birçok şubesi sosyalist gençlik örgütlenmesinin talihsiz bir deneyi olan GSB kadroları üzerinde yükselmektedir.

İŞÇİ GENÇLİK "BAĞLAŞIKLIĞI" SOYUT BİRŞEY DEĞİLDİR

İşçi gençlik dayanışmasını soyut, iki ayrı kesimin ittifakını mekanik anlamak yanlıştır. Bu sadece İGD'nin daha çok söylediği gibi işçi sınıfının ekonomik mücadelesiyle dayanışma değildir. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde onun yedek gücü olabilecek, işçi-köylü-öğrenci gençliğin engin potansiyelini sosyalizm mücadelesine kanalize edebilecek gençlik örgütlenmesi işçi gençlik ittifakını sağlayabilecek örgütlenmedir. Bu örgüt herşeyden önce "proletaryanın nöbet değiştiricilerinin" yani genç işçileri sosyalizm mücadelesine kazanarak, giderek bağrında topladığı gençleri" sosyalizm okulu" olan örgütünde eğiterek, işçi sınıfını iktidara götürecek partiye hazırlar. İşte evrensel deneyler ve ülkemizin somut koşulları böyle bir örgütlenmeyi işçi gençlik ittifakı için zorunlu kılar. İGD gibi şekilsiz bir örgütlenme böyle bir görevi üstlenemiyecektir. Ama İGD, DİSK'teki geçmiş günlerdeki grev ziyaretlerini (ki birçok demokratik kitle örgütünün grevleri ziyareti engellenmiştir.) işçi gençlik dayanışmasını "canlı, sürekli ve organik bağların kurulmasa" (rapor sy.41) olarak anlamaktadır. Kaldı ki bu anlayışla bile grupçu davranışları yüzünden işçi sınfının ileri sendikal örgütü DİSK ile arası açılmıştır.

İlke olarak "örgütsel olarak bağımsız, tavırda işçi sınıfının siyasi hattına bağlı" olan gençlik örgütlenmesi sadece işçi sınıfının iktidar mücadelesinin yandaşı olmakla kalmaz, demokratik gençlik potansiyelini bu yolda kanalize eder. Eğer kalıcılığı tarihsel kişilere ve isme bağlamıyorsak gençlik mücadelesinin kalıcılığını böyle bir örgütlenme sağlıyabilir. İGD gibi şekilsiz bir örgütlenme böyle bir misyonu üstlenemez. Sosyalist Gençlik Örgütü aynı zamanda sosyalizmin inşasında önemli görevler üstlenecektir. SGB Görüşlerini böyle net olarak koyarak yola çıkmıştır. Bu zor bir iştir. SGB bunu başarabilecek bir örgütlenmedir.

İGD hattını izlediği siyasi hareket gibi kolaycı, oportünist bir çalışma üslubuyla çalıştığı için yukarda saydıklarımız ona zor gelmektedir. Kolay yol seçilmiştir. DİSK yönetimindeyken "yaşasın DİSK" belgisi "yolumuz işçi sınıfının yoludur" denmesi için yeterli görülmüş, DİSK yönetiminden düşünce bu "belgi" unutulmuştur. Şimdi ise zaman zaman "yaşasın Maden-İş" yada "Yolumuz İşçi Sınıfının Savaş yoludur" denilerek ne olacağına karar verilememiştir.

Raporda gençliğin işçi sınıfıyla birliği bölümünde ilginç bir cümle var "Ve yine işçi sınıfının politik birliğini savunmanın, işçi sınıfına bağlılığın ve demokrasiye olan inancının bir gereği olarak "İŞÇİ SINIFI PARTİSİNE ÖZGÜRLÜK" belgisini yükselttı, *141 ve 142 gibi yasa maddeleri kalkmadan, demokrasinin ülkemiz somutunda istenilen bir içeriği kavuşamıyacağının bilinciyle hareket ettik.* (Kongere Raporu sy.42) 141 ve 142'nin kalkması ve komünistlerin yasal çalışmalarının güvence altına alınması her demokratın savunması gereken bir şeydir. Ama bu "işçi sınıfın partisine özgürlük" denilerek komünistlerin her şart altında özgür olduklarını görememek yasalcı bir görüştür. Ama bu görüş İGD'nin raporunda daha sağ bir görüşle ifade ediliyor. Ne demek, "141 ve 142. Maddelerin kalkmadan demokrasinin ülkemiz somutunda istenilen bir içeriğe kavuşamıyacağı". Bu batı demokrasilerini örnek alan sosyal demokratların söyledikleri şey değil mi? Bizim için demokrasinin istenilen içeriğe kavuşması işçi sınıfının iktidarıyla mümkün olacaktır. İGD'nin kastettiğinin ne olduğunu bilemiyoruz !Belki net olarak açıklayamadıkları "İleri Demokratik Düzen"in önündeki tek engel 141 ve 142.

BİLİMSEL GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ NEDEN İNKAR EDİLİYOR ?

12 Mart döneminden sonra uluslararası hareketin ve ülkemizdeki sınıf mücadelesini sarsıcı etkisi ile yurt dışındaki uykularından uyananlar kendi deyimleri ile "Atılım" dönemini başlattılar. Bu dönemde hemen hemen hiç olmadıkları gençlik içinde var olmaya başladılar.

'Partimiz geniş gençlik, öğrenci yığınlarını, işçi, köylü, aydın gençliğini örgütlenme işine ayrı bir önem veriyor. Eskiden "Komsomol" Komünist Gençlik Örgütü vardı. Sekter bir kuruluştu. Komsomola girmekle TKP'ye girmek birdi. Parti Merkez Komitesi "Komsomol"u kaldırdı. Geniş yığınsal, legal bir ilerici gençlik örgütü kurma kararı aldı. Ama karar gene doğru dürüst uygulanmadı. Ancak partinin yeni atılım dönemiyle bu alanda atılan adımlar gelişimiyle, meyvelerini vermiye başladı. Gençlik hareketi partimizin aktif yedek gücüdür. Partimiz bu gücü bütün olanaklarıyla geliştirecektir. örgütlenmesine, gelişmesine, Lenininci kadrolar yetiştirmesine, devrimci, atılgan genç kuşaklar yetiştirmesine ayrı bir önem verilecektir. (Konya Konferansı s.75, Merkez Komitesi Raporu, Temel yayınları, Ankara)

Yukardaki alıntıda tarihe sığınılarak bir takım noktalar karanlıkta bırakılıyor. Komsomol örgütlenmesinin reddedilmesi konusunda herhangi bir açıklama yok. Lenin'in formüle ettiği ve bugüne değin dünyada ki işçi sınıfı partilerinin gençlik politikası olan "Komsomol" örgütlenmesi bir çırpıda mahkum ediliverip geçiliyor. "Komsomol"un kaldırılıp yerine "yığınsal legal bir ilerici gençlik örgütünü kurma" kararının gene doğru dürüst uygulanmadığı anlaşılıyor. Mevcut bilgilere göre 1925 yıllarında bir Komsomol vardır. Yine 1940'larda ömrü kısa olan İlerici Gençler Birliği'ne (İGB) rastlıyoruz. Ancak bunların sorumluları Dr.Kıvılcımlı ve Mihri Belli bugünkü yöneticiler tarafından küfürlü polis suçlamasıyla anılmaktadır. Bütün bunlar tarihin karanlığında kalmış şeyler. Sürekliliğini sağlıyamamış bir hareketin zamanında yapamadıklarına sığınarak kendilerini "57 yıllık utkan geleneğin temsilcileri " ilan edenler gençlik politikalarına bir gerekçe bulamazlar. 1932 deki 4. Kongre'de anılan program değişikliği kararının uygulanmamasını "merkez komitesindeki oportünistlere" yıktıkları ya da acı bir şekilde "yıllarca kabuğunun içinde uyuşmuş kalmış, erimiş olduklarını'. söyledikleri gibi" içinde bulundukları durumu kolayca açıklayamazlar.

Bu hareket "atılım döneminde" soluğu çabuk kesilmiş politikası sendikal hareketten, kadın hareketine, UDC'ye kadar kof çıkmıştır. Ama belli bir dönem tepeden ele geçirdikleri DİSK'in nimetlerinden yararlanmışlar. Yaşasın DİSK şiarını bayrak ederek işçi sınıfının öncülüğünü ekonomist bir anlayışla yansıtarak birçok kişiyi kendi politikalarına kanalize edebilmişler. Enternasyonalizmi bir temsil meselesi olarak anlayanların ya da GSB'ciler gibi "eski yapıyı tamir için" gidenlerin katılımıyla nicel bir güç kazanmışlardır. İşçi sınıfı sosyalistlerinin çok önceden tespit ettikleri iflas başlamış, önce DİSK yönetiminden düşerek ilerici işçiler gözünde mahkum olmaya başlamışlardır. Işte böyle bir dönemde gençlik hareketinde belli bir etkinlik kurabilmişlerdir. Ama bugün sağ oportünizmle, devrimci hareket arasında hesaplaşma sürmektedir. Tavırda bağımlı olduğumuz siyasi hatta inancımız nasıl tamsa gençlik içindeki oportünist politikanın tutunamıyacağına, sosyalist gençlik hareketinin öncülüğünde mahkum edileceğine inancımız tamdır.

(DEVAM EDECEK)

Hacettepe Üniversitesi Ecza-Der Seçimleri:

D.YOL KARŞI-DEVRİMCİLERLE İTTİFAK YAPMAKTAN VAZGEÇMELİDİR!

Geçtiğimiz hafta Ankara Eczacılar Odasında Hacettepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesinin Öğrenci Derneğinin (ECZA-DER) seçimleri yapıldı. Seçimler de, son sıralarda sol-revizyonist gruplarla karşı-devrimci Halkın Kurtuluşu arasında süren dirsek temasları ittifak olarak yansıdı. Emperyalizm ve faşizm anlayışları birbirinden çok farklı olan Devrimci Yol'cularla, anti-komünist ve demokrasi düşmanı Halkın Kurtuluş'çuları, "anti-faşist, anti-emperyalist", "ilkelerde" ittifak yaptılar. Maocuların anti-faşist ve anti-emperyalist olmaktan anladıkları bellidir: Dünya sosyalizmine karşı olmak, "Sovyet emperyalizmine" ve bu "emperyalizmin" ülkedeki "işbirlikçileri" olan "sosyal-faşistlere" karşı olmak. Maocuların bu anlayışları hiçbir demogojiye fırsat vermeyecek kadar açıktır. Şimdi Devrimci Yol'culara soruyoruz: Siz de mi Dünya sosyalizmine, "Sovyet Emperyalizmi"ne karşı mücadele, etmenin,"sosyal faşistlere" karşı mücadele etmenin gerekliliğini bilincinize çıkarttınız?!

Birim derneklerini 'miras paylaşır' gibi paylaşma, demokratik örgütleri "parti" yerine koyma, 'filan grup yönetime gelmesinde ne olursa olsun", şeklindeki "ilkeli' (sol-revizyonistlerin ilkesi ilkesizliktir) tavırlar, Hacettepe Eczacılık'ta Devrimci Yol'cuları karşı devrimcilerle ittifak yapmaya kadar götürmüştür. Buna karşın genç sosyalistler Kurtuluş-Devrimci Derleniş ittifakını tespit edilen ortak ilkeler doğrultusunda ve karşı devrimcilerin yönetime gelmemesi için desteklemişlerdir. Sonuçta maocular ve onlarla ortak davrananlar tecrit edilmiş, oportünist itifak anlayışı en güzel cevabı seçim sonuçlarını öğrendiğinde almıştır. Genç sosyalistler bugüne kadar olduğu gibi, bundan böylece ilkelerden taviz vermeden ama esnekliği de elden bırakmadan mücadelelerini sürdürecekler ve önümüzdeki yıllar Hacettepe Eczacılık'ta işçi sınıfı sosyalizmini belirleyici güç haline getireceklerdir.

YAŞASIN ECZA-DER MÜCADELEMİZ

YAŞASIN SOSYALİZM

Hacettepe Eczacılık Fakültesi'nden Genç Sosyalistler.

BUCA

Buca Eğitim Enstitüsü MC döneminde faşistlerin elindeki önemli mevzilerden biriydi. Okulun açılışından bu yana zaman zaman olaylar meydana gelmiştir. Saldırılar bir yönüyle ÖĞRETİMİ ENGELLEME amacına yönelik görünse de bu saldırıların sonucunda devrimci, demokrat, ilerici ve genç sosyalist arkadaşların gözaltına alınmaları, tutuklanmaları, sonucunu da beraberinde getirdiğinden daha dikkatli olmak gerekmektedir. Devrimci, demokrat, ilerici ve genç sosyalistler, faşist saldırılara karşı bir güçbirliği oluşturmaya çalışmakta iseler de, goşistlerin kendi sınıfsal yapılarından kaynaklanan tavırları bu güçbirliğinin oluşması yolunda önemli bir olumsuzluk olarak karşımıza çıkmaktadır. Faşist saldırıları boşa çıkarabilmek için BİRLİKTE, omuz omuza olmak isteyenler, goşistlerin sekter tavırları yüzünden acil ve mutlaka gerçekleştirilmesi gereken GÜÇBİRLİĞİ yolunda bir mesafe kaydedememişlerdir. Buca Eğitim Enstitüsünde çoğunluk devrimci-demokrat ve genç sosyalistlerdedir. Buna rağmen, güçlerin dağınıklığı, ortak davranışın sağlanamamış olması yüzünden faşist saldırganların cesareti artmakta ve VUR-KAÇ taktiğinde de yer yer başarılı olabilmektedirler.

1 Haziran günü Buca Eğitim Enstitüsü öğretmenlerine yapılan silahlı saldırı da, bugüne kadar meydana gelen olayların boyutlarını aşmıştır. Bu saldırının önceden tezgahlanmış olduğu gün gibi meydandadır. Şöyle ki, saat 22.00'de dersten çıkmaları gerekirken, 1,5 saat gecikmeyle okuldan ayrılmış olmalarına rağmen, bindikleri özel otomobil Buca köprüsü yakınlarında kendilerini izleyen üç otomobil tarafından çembere alınmış ve peşpeşe 50'den fazla kurşun atılmıştır. Faşist saldırganların ateşi sonucu HÜSEYİN TOPTAŞ 6 yerinden, SÜLEYMAN KAVUNCUOĞLU iki yerinden ağır bir şekilde, HAKKI KARADENİZ, AHMET YENİAY ve SALİH ADALI da hafif yaralanmıştır. Ve eğer "tesadüfen" oradan geçmekte olan trafik ekip arabası olmasaydı bu beş öğretmen bu saldırıdan sağ kurtulamıyacak şekilde kıstırılmışlardı.

GENÇ SOSYALİSTLER, faşist saldırıların boşa çıkarılması için devrimci, demokrat, ilerici tüm arkadaşların birbirlerine omuz vermeleri ve dayanışma içinde bulunmaları gerektiğinin bilincindedir. Grupçu, maceracı eğilimlerle, bu birliğin oluşması yolunda OLUMSUZ bir etken olan BİREYSEL veya grupsal mücadele biçimlerinin terk edilmesi gerektiği iyice anlaşılmalıdır. Ve diyoruz ki, uzun uzun düşünmeye pek zamanımız kalmadı. Saldırıların hangi boyutlara ulaştığı ve daha neler olabileceği meydandadır. BİRLİKTE OLMANIN VE HAYKIRMANIN ZAMANIDIR:

FAŞİZME KARŞI İLERİ!...

YAŞASIN MÜCADELEMİZ..

YAŞASIN SOSYALİZM!..

SGB NURETTİN İL'in CENAZE TÖRENİNDE

İSTANBUL

9 Mayıs'ta Yıldız'da 16 Mart yeniden yaşandı. Aynı taktik ve aynı canavarlık bu kez otomatik silahlarla taranan Yıldız'lı devrimcilere yönelikti. Ve üç can yitirildi, birçok arkadaş yaralandı. Her alanda geriletilen faşistler gün begün saldırganlaşıyorlar ve bu genel duruma paralel olarak derslere bile giremedikleri Yıldız'dan silinmemek için olanca güçlerini ve caniliklerini sergiliyorlar. Ancak Battalları, Mehmetleri, Alileri, Şahinleri ve Abdülkadirleri gözünü kırpmadan ölüme koşan Yıldız, Hasan, Müjdat ve Renan'ı katledenlere mezar olacak. "Tek kişi bile kalsak FAŞİSTLER YILDIZ'A GİREMEYCEK" diyor Yıldız'lılar.

Yıldızlı devrimciler böyle derken 10 Mayıstaki cenaze töreni için okul işgal ediliyordu. Ertesi gün tam anlamıyla bir anti-faşist gösteri yapılmalıydı ! Bunu sosyal-demokratından işçi sınıfı sosyalistine dek herkes söylüyordu. Ama yalnız sözde kaldı.

Tören sadece düzensiz ve herkesin canının istediğini yaptığı bir kalabalık yığınıydı. Okulun işgali sırasında kararlı davranmayı bilebilen DEMAKD yönetimi kısa sürede sorunu DEV-GENÇ'in çıkarları ve parsa toplaması açısından görmeye başladılar ve bu doğrultuda kendilerini sürekli uyaran SGB'li ve DHKD'li arkadaşların uyarılarını "takmadılar", çünkü o "DEV"-gençti, kalabalıktı. Bu havayı gören SGB ve DHKD'li arkadaşlar, gerek törenin sağlıklı yürütülmesi ve gerekse okula sürekli güç yığan Maocuların tecriti için DEV-GENÇ karşısında toplu tavrı sağlayabilmek için İGD, DÖB, DDKD ve KÖGEF'li arkadaşları biraraya getirmeye çalıştılar. Büyük zar atmaya hevesli DÖB'lüler DEV-GENÇ ve YDGF ile ikili görüşmeler yapmayı tercih ettiler ve toplu davranışa girmekten, "revizyonistlerle" birlikte gözükmekten kaçtılar.

İGD ve sürekli kuyruğunda dolaşan DDKD ile KÖGEF "provokasyona" yolaçmamak için töreni okul dışında beklemeyi ve YDGF'nin anti-komünist çığlıklarını dinlemeyi tercih ettiler. Ayaküstü zor-bela yapılabilen ve DEV-GENÇ'lilerin alışılmış laübaliliklerinin açıkça görüldüğü DEV-GENÇ, İGD (ve DDKD, KÖGEF), DHKD ve SGB'li arkadaşların görüşmesinde kortej sırası tesbit edildi ve DEV-GENÇ, YDGF'ye anti-sovyetik slogan atfırmayacaklarını, attıkları taktirde kortejden dışlayacaklarını "kesin" ve keskin bir biçimde beyan etti. Ama "ayinesi iştir kişinin. lafa bakılmaz' mış !

Sonunda okulda üç ayrı forum yapıldı ve anti-komünist çığlıklar düzensizliği en kör gözlere bile batan tören süresince pervasızca atıldı. "Kesin" ve de keskin tavırlı DEV-GENÇ'lilerin umursamazlıkları, DÖB'ün kayıtsızlığı ve politikasızı DEV-GENÇ'e göre belirlemesi, İGD'lilerin 'provokasyona meydan vermeme' mantığı sonucu, faşizme bir tokat daha indirilebilecekken cümle aleme rezil olundu.

Ama elbet bu böyle gitmeyecek ve anti-faşist mücadele programlı ve düzenli bir hale kavuşacak, 'benim siyasetim yaptı" mantığı mahkum edilecektir.

YILDIZLI GENÇ SOSYALİSTLER

TRABZON

1974'de kurulan ve Fatih Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin akademik-demokratik anti-faşist mücadelesine önderlik etmesinden kuşkuya kapılan egemen güçler Fatih Eğitim Enstitüsü Öğrenci Derneğini kuruluşundan bir yıl sonra kapatmıştı. Dernek ikibuçuk yıl kapalı kaldıktan sonra yönetimde bulunan arkadaşların ilgili mahkemelerden beraat etmesi üzerine tekrar açıldı. Derneğin açılması enstitülü öğrenciler tarafından sevinçle karşılandı. Tekrar açılış dolayısiyle yapılan toplantılarda konuşan dernek başkanı Mehmet Kaya, "Derneğimiz eski mücadele geleneklerine uygun bir şekilde çalışmalarına devam edecektir. Biz enstitülü öğrenciler olarak şunu iyi biliyoruz ki, bizim örgütlü birliğimizle akademik-demokratik kazanımlarımız daha çok olacak, öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği uğruna verilen mücadelemiz başarıya ulaşacaktır. Şunu da belirtmekte yarar görüyoruz: Türkiye'de işçi sınıfı sosyalistlerinin önderliğinde, canları ve kanları pahasına demokrasi saflarında olmayan ve kavga alanlarından sökülüp atılan karşı-devrimci maoculara derneğimizde yer yoktur" demiştir.

ODTÜ ÖTK SEÇİMLERİ YAPILDI

ODTÜ SEÇİMLERİNİN ARDINDAN

ODTÜ'de bir seçim dönemi daha sona erdi. ODTÜ kitlesinin senelerdir mücadelesi sonucu elde edilen ÖTK (Öğrenci Temsilcileri Konseyi) sol içerisindeki tüm çizgilerin yönetimi almak için bir mücadelesi şeklinde geçti. Her siyasi çizgi gücünü gördü ve seçim sonuçları bize ODTÜ'nün ne olup ne olmadığı konusunda yaklaşık bir fikir verdi. Seçimlere Devrimci Gençlik, Maocular, İYG, Kurtuluş, HDG ve Genç Öncülerle, Genç Sosyalistlerin ittifak oluşturdukları Demokratik Birlik grupları katıldılar. ODTÜ seçimlerinin diğer bir özelliği de ÖTK tüzüğünün yasallaşmış olması ve bu ileri mevzi kazanıldıktan sonra seçimlere girilmesiydi. Seçim sonuçlarına göre (YK'na verilen oylar) yaklaşık olarak Demokratik Birlik: 450, İYG: 750, DG: 3000, HDG: 800, Kurtuluş 250, Maocular: 900 (Seçimlere Halkın Kurtuluşu girmiş, Diğer Maocular onu desteklemişlerdir) Seçimlere katılım ODTÜ için düşünülenden düşük olmuş, yaklaşık olarak 6500 oy kullanılmıştır. (Toplam mevcut 10000-11000 arasında değişmektedir.)

Bu seçimlerde dikkati çeken ilk özellik sadece iki siyasi çizginin seçimlere ilkeli ittifak halinde girmesi, diğer tüm siyasetlerin bağımsız ya da birbirlerini destekliyerek girmeleri olmuştur. Genç Sosyalistler ittifak çalışmaları yaparken, hiç bir zaman grupçu davranmamış, tüm Demokrat çizgilerle ilkeli bir ittifak gerçekleştirmek için çalışmalarını yapmış, bu sorumluluğunu göstermiştir. Bu arada pek sık Demokratik Güçlerin Birliği vaazını verenler, cephe balonları uçuranlar (Kurtuluş ve İYG) bu konudaki samimiyetsiz ve grupçu tavırlarını bir kere daha göstermişlerdir. İYG ittifak önerilerini reddetmiş, ittifak önerileri götüren çizgileri, ittifaktan kaçmak için "Goşistlerle iyi mücadele edemiyorsunuz" gibi sahte gerekçelerle, ne kadar "samimi" olduklarını göstermişlerdir. Hayat, demokrasi güçlerinin birliği sorununu çözmek için, laf değil iş istediğini bir kez daha dayatmıştır.

Yönetimi tekrar alan devrimci gençlik grubu seçim öncesi propaganda döneminde güç gösterme sevdasıyla, örgütlülük adına, örgütlülüğü çiğnemiştir. Bir sene boyunca yapılanlar ve yapılamayanlar olarak bir değerlendirme yaptığımızda, gerçekte yapılan birçok şeylerin yanında Devrimci Yol görüşlerinden kaynaklanan, kitleleri sürü, kendisini çoban görme anlayışı okul içerisinde yanlış demokrasi mücadelesi anlayışlarına yol açmıştır. Bu da ODTÜ kitlesinin apolitikleşmesine, siyasetten uzaklaşmasına ve derslerinden başka bir şey düşünmeyen öğrencilerin yaratılmasına neden olmuştur. Bu ençok CHP'nin işine yaramıştır. Bu gün ODTÜ'de nicel olarak HDG'lerin ikinci grup durumuna yükselmesi bunun en somut örneğidir. Hayat, demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesini iyi bir şekilde birleştirememenin, demokrasi mücadelesine getirdiği zararları bir kez daha göstermiştir. O kadar şişmenin arkasında olan sadece üç bin oydur. Hemde ODTÜ gibi bir yerde.

Karşı-devrimci maocu gruplarin ODTÜ'de güçlerinden kaybetmesi demokrasi mücadelesinde ileri bir adım olmuştur. Gün geçtikçe tüm Dünya'da karşı-devrimci yüzü ortaya çıkan ve tek düşüncesi emperyalistlerle, sosyalizme karşı ittifak gerçekleştirmek olan maocuları kitlelerden tecrit etmek, ODTÜ özelinde de ertelenmemesi gereken bir ödev olarak Genç SOSYALİST'lerin önünde durmaktadır.

Önümüzde duran görevler pek çoktur. ODTÜ'de kazanılan mevzileri korumak, bunları daha da genişletmek, demokratik kitle örgütlerinin en temel ilkesi olan demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin diyalektik biçimde hayata geçirilmesini sağlamak, yönetimde varolan grupçu, sekter anlayışları ortadan kaldırmak genç SOSYALİSTLER'in önünde duran en büyük görevlerindendir.

Yaşasın ODTÜ'lü Genç SOSYALİSTLER'in azimli kararlı mücadelesi.

Yaşasın Bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi.

Faşizme Karşı İleri

ODTÜ'lü genç SOSYALİSTLER

15-16 HAZİRANLARDA DAHA GÜÇLÜYÜZ

15-16 HAZİRAN 1970. Türkiye işçi sınıfının 100 yılı aşkın mücadele tarihinde ulaşmış olduğu önemli bir aşama, önemli bir dönük noktası. İşçi sınıfımızın kendiliğinden sınıf olmaktan çıkarak, kendisi için sınıf olma yolunda attığı ilk büyük adım. Öyle ki sınıf mücadelesinin 78'ler Türkiye'sinde almış olduğu boyutlarda, yani 20 Mart'larda, 1 Mayıs'larda, bu büyük direnişin derin izlerine rastlamak, bıraktığı dersleri getirdiği deneyleri görmek ve onun olumlu etki ve sonuçlarını yaşamak mümkündür.

15-16 Haziran'a gelene değin, Türkiye'de bir "kaos" ortamı hüküm sürmektedir. Egemen sınıfların içinde bulundukları ekonomik ve politik açmazlar, onları sürekli olarak işçi sınıfımızın mevzilerine saldırmaya, toplu sözleşmeler, grevler, işgaller ve direnişler ile her geçen gün daha ileri boyutlara ulaşan ekonomik mücadelesini bastırmaya ve gün geçtikçe yükselen emekçi halk muhalefetini "otoriter bir devlet" ile sindirmeye sevketmektedir. Bu nedenle zamanın Demirel hükümeti, resmi ve gayri-resmi güçleri ile grevlere saldırmakta, emekçi halkımızın taleplerine kanla cevap vermektedir. Kışkırtıcı ajanlar dört bir yanda kol gezmekte ve "otoriter bir devlete" olan ihtiyacı arttırmak üzere "anarşi" körüklenmektedir. Tekelci burjuvazi ekonomik açmazlarına nispeten çözüm olmak üzere, sürekli ve aşırı (!) bir şekilde artan işçi ücretlerini mümkün olduğunca kısmanın yollarını aramakta, oldukça kabarık sayıdaki "fuzuli" sendikaların sayısını azaltmak ve işçileri sarı sendikacılığın hakimiyeti altına sokmak için alabildiğine dümen çevirmektedir.

Nitekim bu dümenlerden en ağırlarına, henüz gelişmekte olan ve sarı sendikacılığın kölelik çemberinden henüz kurtulmuş olan DİSK maruz kalmaktadır. DİSK'in ortadan kaldırılması için Meclis'e yeni bir kanun tasarısı sunulmuştur. Sınıf mücadelesi tarihine "ünlü" 274-275 sayılı kanun olarak geçen bu tasarı ile DİSK sendikalarının sonu gelmiş olacaktır. Tasarının senatodan geçmemesi uğruna yürütülen mücadele bir sonuç vermemiş ve tasarı kanunlaşmıştır.

Tasarının kanunlaşması ile birlikte çeşitli işyerlerinde, fabrikalarda grev ve direnişler başlatılır. Yapılan çeşitli işçi toplantıları 10.000'leri saran yürüyüşlere dönüşür. Maltepe'den Bakırköy'e, Sağmalcılar'dan Topkapı'ya ve İzmit'ten İstanbul'a yürüyüşler başlatılır. DİSK temsilciler toplantısının 17 Haziran günü Taksim'de yapmayı kararlaştırdığı miting, daha 15 Haziran'dan başlar ve 16 Haziran günü İstanbul sokakları dört bir yandan gelen işçilerle dolar. Ezilmişliğin ve sömürülmüşlüğün verdiği öfke ile yüzbinler dolduruı İstanbul sokaklarını. Yüzbinler kin ve öfkelerini kusarlar İstanbul sokaklarına. Kendiliğinden, siyasi bir yönlendiriciden yoksun olarak bir patlama olmuştur İstanbul'da. Ve egemen sınıflar alırlar derhal "tedbirlerini". İşçiler üzerine saldırtılır devletin güvenlik kuvvetleri, silahlı kuvvetlerin desteği ile. Askeri karakollar kurdurulur işçi ve emekçi semtlerinde, gecekondularda. 3 kahpe kurşun düşürür yere işçi sınıfımızın 3 yiğit neferini. Yüzlerce yaralı, binlerce tutuklama ve arkasından gelen SIKIYÖNETİM ve alabildiğine yoğun faşist uygulamalar.

İşçi sınıfımız o güne değin ulaşmış olduğu en büyük direnişte, önemli bir yenilgi almıştır. Yüzbinlerin patlaması sönüvermiştir bir anda. Ama bu sönüveriş beraberinde pek çok dersi, pek çok deneyi de serivermiştir gözler önüne. O güne kadar sürdürülen "Türkiye'de işçi sınıfı var mıdır, yok mudur?" tartışması bıçak gibi kesilivermiştir bir anda. İşçi sınıfımız varlığını ve gücünü kanıtlamıştır, dosta, düşmana, böylesi bir yenilgiye rağmen.

15-16 Haziran yenilgisini hazırlayan başlıca nedenler, şüphesiz direnişin kendiliğinden gerçekleşmesi, örgütsüzlüğü yani işçi sınıfımıza öncülük edecek bir siyasi otoritenin varlığının olmayışı idi. 57 yıllık 'utkan gelenekleriyle' koltukları kabaranlar direnişin ancak dördüncü yılında, 12 Mart faşizminin dağılması ile birlikte politik faaliyete başlıyorlar, öte yandan kendilerini işçi sınıfının "almaşıksız örgütü" ilan edenler, 12 Mart faşizmiyle birlikte alabildiğine dağılıyorlar ve bilimsel sosyalist örgütlenmenin prestijini ayaklar altına alıyorlardı. 12 Mart faşizminin kanlı terör ortamında üzerlerine düşen görevleri bir kenara sallayanlar, bilimsel sosyalist örgütlenmenin her ne şart altında olursa olsun, asla ve asla dağılmayacağını ve görevlerini ihmal etmeyeceğini bir türlü kavrayamıyorlardı.

Oysa ki 15-16 Haziran'ın spontane bir hareket olduğu, işçi sınıfımızın politik bir önderden yoksun olduğu tespitini yapan işçi sınıfı sosyalistleri, işçi sınıfı siyasi otoritesinin oluşturulması ve faşizmin yıkılması için faşizm şartları altında göreve atılıyorlardı. 12 Mart faşizminin dağılması ve genel olarak demokratik bir ortamın gelişmesi ile birlikte, bu demokratik gelişimin bilinçli ve sistemli bir ürünü olarak, Ocak 1974'te İlke dergisi, Mart 1974 te ise Kitle gazetesi göreve başlıyor ve sosyalist bir partinin şekillenmesi yolunda ideolojik, politik görevler üstleniyorlardı. 12 Mart faşizmi altında üstlendikleri tarihi görevlerden bir adım geri atmayanlar, Türkiye'deki demokratikleşme ortamını yakından takip ederek ve mevcut koşulları da en iyi şekilde değerlendirerek, Kitle gazetesinin etrafında toplanmış kadrolarla birlikte 16 Haziran 1974'te, bu siyasi hattın bir yanıyla ifadesini bulduğu TSİP'i kuruyorlardı. TSİP kurulmasıyla birlikte, işçi sınıfı hareketi ile siyasi hareketin kaynaştırılması temel görevini üzerine alıyor ve işçi sınıfının merkezi siyasi otoritesinin yaratılması görevini önüne hedef olarak koyuyordu. Bir yanıyla TSİP'te ortaya çıkan ideolojik-politik, örgütsel bütünlük doğru, kararlı ve sağlam hattı ile işçi sınıfı siyasi hareketinin bel kemiği durumuna geliyor ve tüm ileri işçilerin sempatisini kazanıyordu. Elbette ki en ileri ideolojik hatta sahip olmasına rağmen, bu hareketin de pek çok ideolojik-politik yanılgıları, hata ve eksikleri oluyordu. Ancak sosyalizmin işçiler içerisinde henüz çok yeni bir olgu olarak ortaya çıkması ve TSİP'te ifadesini bulan hareketin de başlangıçta belli bir eklektizmi ideolojik olarak içinde barındırması, ideolojik otoritenin oluşturulamamasına neden oluyor ve bu da işçi hareketi içinde öteden beri varlığını sürdüren oportünist çizgilerin güçlenmeleri için elverişli bir ortam yaratıyordu. İşçi sınıfı içerisindeki burjuva etkinliğinin güçlü olması ve oportünizmin zaman zaman güçlü çıkışlar yapması, tarihi olarak oldukça yeni, fakat "57 yıllık mazileriyle" övünenlere kıyasla politik tecrübesi oldukça fazla olan bu hareketin içerisinde de oportünist eğilimlerin gelişmesine neden oluyor ve bu harekette de çeşitli zamanlarda bölünmeler ortaya çıkıyordu. Bu nedenle oportünizmin içte ve dışta etkinliğine karşı amansız bir mücadele yürütmek zorunluluğu ortaya çıkıyordu.

Ancak oportünizmin özellikle son yıllarda almış olduğu geçici başarılar, TSİP MYK'sını oluşturan bazı unsurları da etkisi altına alıyor ve bunun sonucu olarak TSİP MYK'sındaki bu unsurlar da legalizm hastalığına yakalanıyorlar ve bağımlı oldukları siyasi hattan bağımsızlıklarını ilan ederek, tüm kararsız ve deklase unsurlarla birlikte safları terkediyorlardı. Elbette ki TSİP'in sol ve sosyalist hareket içerisindeki siyasi hattını terketmeden önce kazanmış olduğu prestij, bir avuç oportünistin, burjuvazinin yasalarından, polisinden ve mahkemelerinden almış oldukları güvenle; TSİP adının da oportünizmin iğrenç batağına sürüklemeleriyle birlikte yıkılıp gidiyordu. Oysa ki önceleri bir yanıyla TSİP 'te somutlanan ideolojik-politik, örgütsel otorite, bugün saflarından oportünizmi tamamiyle temizlemiş olarak, sağlam ve kararlı adımlarla İKTİDAR mücadelesinde yol almaktadır. Öyle ki önüne çıkan tüm oportünist engelleri dağıtarak, tüm hastalıkları yenerek ilerlemektedir. Ve 15-16 Haziranın 8. yıldönümünde bu siyasi hat gücünü dosta, düşmana açıkça kanıtlıyor. Saflar netleşiyor ve bu hattın başarıları bizzat hayat tarafından doğrulanıyor. Ve bunu artık görmeyen gözler bile inkar edemiyor. Oportünizm her geçen gün işçi sınıfımız içerisinden sökülüp atılıyor, bilimsel sosyalizm zaferini ilan ediyor. 15-16 Haziran'ın derin dersleri üzerinde temellenen 20 Mart'lar, 1 Mayıs'lar gün geçtikçe daha örgütlü, gün geçtikçe daha kitlesel, bilimsel sosyalizmin ve enternasyonalizmin yüce ruhuyla gerçekleştiriliyor ve bilimsel sosyalizmin zafer gününü müjdeliyor.

• Sahibi M.A.Ayan • Sorumlu Müd: Hüseyin Ülger • Adres: Abdüllatifpaşa Sok, Fatinoğlu Apt. 17/7 Aksaray İSTANBUL • Yazışma Adresi: İnkilap Sok. No. 5/11 Yeni-
RA • Abone : 6 aylık 50 TL. 12 Aylık 100 TL.
Yayıncılık • Baskı: Daily News Web Ofset Te-
A

Basın-İş.... Divanyolu, Klodfarer Cad. ...No: 12.... Cağaloğlu........ İSTANBUL......